

Thomas Norsted Karlsen

Reagan: President, skuespiller og avisenes mann

En analyse av Ronald Reagans politikk og avisdekning med fokus på valgkampen 1984

Masteroppgave i Lektorutdanningen i historie for trinn 8-13
Veileder: Tore Tingvold Petersen

Mai 2022

Thomas Norsted Karlsen

Reagan: President, skuespiller og avisenes mann

En analyse av Ronald Reagans politikk og avisdekning
med fokus på valgkampen 1984

Masteroppgave i Lektorutdanningen i historie for trinn 8-13
Veileder: Tore Tingvold Petersen
Mai 2022

Norges teknisk-naturvitenskapelige universitet
Det humanistiske fakultet
Institutt for historiske og klassiske studier

Kunnskap for en bedre verden

Abstract

Today, there exists a misconception Reagan's relationship with the media. This paper shows how Reagan's policies were reflected in the media. The three issues, economic policy, foreign policy and social policy (verdipolitikk) characterized Reagan's presidency. In the 1984 election campaign, all three ended up on the newspaper's agenda. As a result, Reagan received clearly reported newspaper coverage for his policies. The newspapers also gave a lot of column space to his opponent, Walter Mondale, but not in areas where Mondale had high credibility.

The paper concludes that Reagan gained a high level of credibility by focusing heavily on economic policy in his first term as president. The credibility is reflected by the newspapers and in the population. Economics is a topic that also extends into the other policy areas discussed in the thesis. Specific policies being discussed are tax increases, the Balanced-Budget Amendment, SDI/Star Wars, negotiations with the Soviet Union and how nostalgia and values characterize social policy.

The paper is segmented into two parts. Part one (chapters 3 and 4) addresses Reagan's policies. Section 1 includes an analysis of Reagan's autobiography, *An American Life*, and Martin Anderson's *Revolution: The Reagan Legacy*. Section 2 (chapters 5 and 6) includes a discourse analysis of five selected newspapers. The newspapers selected are the *New York Times*, the *Chicago Tribune*, *The Dallas Morning News*, *The Los Angeles Times* and *The Baltimore Sun*. The period analyzed is from 3 September to 6 November 1984.

The thesis statement is: *Was the newspapers' coverage of the Reagan administration's election campaign in line with the administration's own wishes?*

The thesis statement has been broken down into three sub-questions. 1)What is the administration's policy and how was it carried out? 2)What do the newspapers report on Reagan's policies during the campaign? 3)Was the political agenda of the campaign favorable to Reagan?

Sammendrag

Reagans forhold med mediene blir av mange i dag feiloppfattet. Denne oppgaven viser hvordan Reagans politikk ble gjenspeilet i media. De tre saksområdene økonomi, utenrikspolitikk og verdipolitikk preget Reagans presidentskap. I valgkampen 1984 havnet alle tre på avisenes dagsorden. Resultatet var at Reagan fikk dekning for sin politikk og den ble rapportert tydelig i avisene. Avisene ga også mye spalteplass til hans motstander, Walter Mondale, men ikke innenfor saksområder hvor Mondale hadde høy troverdighet.

Konklusjonen i oppgaven er at gjennom å fokusere tungt på økonomi i sin første periode som president, oppnår Reagan stor troverdighet. Denne troverdigheten blir reflektert av avisene og befolkningen. Økonomi er et emne som også strekker seg inn i de andre politikkområdene som blir diskutert i oppgaven. Spesifikke politikk som blir diskutert er skatteøkninger, budsjett-grunnlovstillegget, SDI/Star Wars, forhandlinger med Sovjet og hvordan nostalgi og verdier preger verdipolitikken.

Opgaven er segmentert i to deler. Del en (kapittel 3 og 4) tar for seg Reagans politikk. Her blir det gjort en analyse av Reagans selvbiografi, *An American Life*, og Martin Andersons *Revolution: The Reagan Legacy*. Del 2 (kapittel 5 og 6) tar for seg en diskursanalyse av fem utvalgte aviser. Avisene som er valgt er *New York Times*, *Chicago Tribune*, *The Dallas Morning News*, *The Los Angeles Times* og *The Baltimore Sun*. Perioden som blir analysert er fra 3. september – 6. november 1984.

Opgavens problemstilling er: *Var avisenes dekning av Reagan-administrasjonens valgkamp i tråd med administrasjonens eget ønske?*

Undersøkelsene i oppgaven er gjort ved hjelp av tre delspørsmål. 1)Hva er administrasjonens politikk og hvordan ble den utført? 2)Hva rapporterer avisene om Reagans politikk i valgkampen? 3)Var den politiske dagsordenen i valgkampen gunstig for Reagan?

Forord

6 års studier og flere ulike studieprogrammer har endelig resultat i en masteroppgave innenfor lektorutdanningen i historie. Denne masteroppgaven er ikke skrevet med didaktiske eller pedagogiske elementer. Jeg tror at den viktigste ferdigheten en historielærer kan ha, er innsikt i nettopp historie. Selv om denne oppgaven ikke er skrevet med fokuset på det didaktiske er det en mye som kommer til god nytte i mitt virke som lærer.

Lesningen før oppgaveskrivingen har gitt meg mye innsikt om en sentral del i den kalde krigen. Gjennom å lese om Reagan og hans utenrikspolitikk har jeg forstått viktige elementer av hvorfor den kalde krigen gikk mot slutten. Jeg har førstehåndskilder og sekundærlitteratur jeg kan ta med meg inn i undervisningen. Den økonomiske politikken som Reagan frontet er i dag sentral for å forstå hvordan samfunnet, og politikerne, i USA ser på økonomi. Kildeinnhentingene har gjort at jeg bedre kan veilede elevene når de skal finne sine kilder. Skrivningen av oppgaven har gjort meg bedre til egnet til å kunne veilede elevene i deres skriving, og jeg har kanskje fått litt mer forståelse for prioriteringer som må gjøres under tidspress.

Motivasjonen min for å skrive oppgaven er at jeg er politisk interessert. Jeg interesserer meg for amerikanskpolitikk, og tror at Reagan er en viktig faktor for å forklare hvorfor den politiske diskursen er som den er i dag. I tillegg var valget mitt motivert av at dette er et tema som krysser flere av skolefagene jeg kan undervise i. Historie, engelsk og samfunnsfag. Dermed får jeg mer ut av et ganske moderne tema, sett med historiske briller, kontra hva jeg ville fått om jeg hadde valgt et tema som ligger lenger tilbake i tid.

Jeg vil først og fremst takke min veileder Tore Tingvold Petersen ved institutt for historie og klassiske studier. Til tross for lite kommunikasjon og korte tidsfrister fra min side, har du alltid fått kastet deg rundt og gitt meg veiledningen jeg trenger. Universitetet og instituttene, IMS, ILU, ISL, IFR og ISS, fortjener en takk for kursene deres og kunnskapen jeg har fått gjennom studiene mine. En takk sender jeg også til mine studiekamerater som har kommet med tips om oppgaven og gitt meg moralsk støtte gjennom både oppgave og studietid. En spesiell takk vil jeg gi til Andreas som har hjulpet meg med korrektur og konkrete tips for å utvikle oppgaven videre.

Moss, 16.05.2022

Innhold

1. Formål og struktur.....	1
1.1. Problemstilling og metode.....	2
1.2. Oppbygning og avgrensning av oppgaven.....	2
2. Fremgangsmåte.....	4
2.1. Metode og litteratur.....	4
2.2. Diskursanalyse av avisene.....	6
2.3. Feilkilder og problematisering av metode.....	10
3. Reagan og hans politikk frem mot valgkampen 1984.....	12
3.1. Ronald Reagan, sin egen lykkes smed.....	13
3.2. Økonomi.....	15
3.3. Utenrikspolitikk.....	18
3.4. Verdipolitikk.....	22
4. Forskningens syn på Reagans politikk.....	24
4.1. Økonomi.....	24
4.2. Utenrikspolitikk.....	29
4.3. Verdipolitikk.....	31
5. Avisene.....	34
5.1. New York Times.....	34
5.2. Chicago Tribune.....	37
5.3. The Dallas Morning News.....	39
5.4. The Los Angeles Times.....	40
5.5. The Baltimore Sun.....	42
6. Avisanalyse: avisene i samsvar med administrasjonens syn.....	44
6.1. Valgkamp.....	44

6.1.1. Valgkampåpningen	44
6.1.2. Meningsmålinger	47
6.1.3. Kandidatenes strategi i valgkampen	48
6.2. Økonomi	50
6.2.1. Økte skatter?	50
6.2.2. Budsjett-grunnlovstillegg	53
6.3. Utenrikspolitikk	54
6.3.1 SDI/Star Wars	54
6.3.2. Samtaler med Sovjet	55
6.4. Verdipolitikk: religion, stat og tradisjonelle verdier	57
6.5. Oppsummering	60
7. Konklusjon	62
8. Litteratur og kilder	66
8.1. Kilder	66
8.2. Litteratur	67
8.3. Arkivmateriale	68

1. Formål og struktur

I 1949 skrev George Orwell boken 1984. Boken handler om forholdet mellom sannhet og fakta i politikken. I virkelighetens 1984 kom Ronald Reagan. Forholdet hans til fakta og sannhet var uklart, politikken var revolusjonær, og han omformet det politiske landskapet i USA.

Tilbudssideøkonomi og forsvarsbudsjetter ble satt på agendaen. Han utfordret keynesiansk økonomi og la MAD-doktrinen i grus. Av mange amerikanere, og spesielt republikanere blir han sett på som den beste presidenten gjennom tidene.¹ Han vant begge presidentkampanjene med et overveldende flertall som man ikke har sett maken til i ettertiden.²

Reagan var en skuespiller og har blitt beskyldt for å gjøre presidentembetet om til et skuespill. Med sjarm, konservative verdier og humor klarte han å trollbinde de amerikanske velgerne. I ettertiden blir han sammenlignet med han omtalt som en slags proto-Trump.³ Vågal, «anti-establishment», «anti-government», de rikes forkjemper og godt plantet på høyresiden. Men er dette en rettferdig sammenligning? Denne oppgaven viser at Reagan ikke er noen Trump. I motsetning til Trump var han populær blant mediene, mindre kontroversiell blant velgerne og en hadde en mer utformet politikk. Avisene kan brukes for å utdype hvordan Reagans politikk ble oppfattet blant hos velgerne. Denne oppgaven skal forsøke se på Reagans politikk, og hvordan den ble gjenspeilet i avisene.

Denne oppgaven skal ta for seg Reagans politiske fokus, viktige momenter i politikken hans og sammenligne det med hvordan politikken hans ble presentert i avisene. Utgangspunktet for denne undersøkelsen er gjenvalget hans i 1984. På dette punktet er han etablert som president og politikken hans har i flere år blitt debattert i media. Den er ikke lenger like ny og uprøvd som da han først introduserte den.

---

¹ <https://news.gallup.com/poll/146183/americans-say-reagan-greatest-president.aspx>

² <https://www.britannica.com/topic/electoral-college/U-S-election-results>

³ <https://www.theguardian.com/us-news/2020/oct/27/ronald-reagan-vs-donald-trump>

1.1. Problemstilling og metode

Oppgaven består av to strukturelle hovedledd. Det første er Reagans politikk. Hva er det viktige elementene og hvordan ble politikken utført i den første perioden av presidentskapet hans? Dette skal svares på ved å analysere hva Reagan og hans økonomiske rådgiver, Martin Anderson selv skriver om sin politikk og nyanseres ved hjelp av senere forskeres analyser. Det andre hovedleddet er avisenes oppfatning av Reagans og hans politikk. Hvordan vektlegger avisene de ulike sakene? Hvilket inntrykk videreformidler avisenes om Reagans prestasjoner? Ved hjelp av en diskursanalyse vil oppgaven til slutt forsøke å fremheve forholdet mellom avisene og Reagan-administrasjonen. Disse spørsmålene er formulert som en problemstilling:

Var avisenes dekning av Reagan-administrasjonens valgkamp i tråd med administrasjonens eget ønske?

For å svare på dette spørsmålet er oppgaven delt inn i tre delspørsmål:

- 1) *Hva er administrasjonens politikk og hvordan ble den utført?*
- 2) *Hva rapporterer avisene om Reagans politikk i valgkampen?*
- 3) *Var den politiske dagsordenen i valgkampen gunstig for Reagan?*

Selv om oppgaven har to hovedledd er det diskursanalysen av avisene som er det viktigste elementet. Delspørsmål 2 og 3 blir besvart her. Delspørsmål 1 blir besvart gjennom en analyse hvor Reagan og Anderson er brukt som beretninger.⁴ Dette for å få et innblikk i Reagans og rådgivernes tanker.

1.2. Oppbygning og avgrensning av oppgaven

Her følger en oversikt over kapitlene og en kort presentasjon av innholdet:

Kapittel 1 er innledningen til oppgaven.

Kapittel 2 omhandler teori og metode. Her oppsummeres den viktigste litteraturen. Teori for diskursanalysen, hvilke hensyn som er tatt i analysen, valg av aviser og feilkilder blir diskutert her.

---

⁴ Melve & Ryymin 2018: 41-43.

Kapittel 3 omhandler bakgrunnen for Reagans politikk. Her blir det redegjort for hva slags politikk som var implementert før valgkampen og hvilke politiske satsningsområder administrasjonen hadde. Her blir de tre saksfeltene økonomi, utenrikspolitikk og verdipolitikk introdusert. Disse blir brukt som diskusjonstemaer i flere kapitler.

Kapittel 4 skal greie ut og redegjøre for tidligere forskning som er gjort om temaet. Hensikten er å nyansere Reagan og Andersons perspektiver på egen politikk.

Kapittel 5 er viet til en kort innføring om avisene. Partipolitisktilhørighet, skrivestil og struktur blir tatt opp her.

Kapittel 6 er diskursanalysen av avisene. Resultatene fra diskursanalysen blir sammenlignet med de tre saksfeltene som preger Reagans perioder som president.

Kapittel 7 konkluderer oppgaven. I dette kapittelet blir standpunktet om at Reagan var populær, ikke bare blant velgerne, men også i media begrunnet.

2. Fremgangsmåte

Fremgangsmåten for forskningen i oppgaven er todelt. Det første stadiet har vært å finne litteratur og gjøre en analyse av hvilke saker som var viktige for Reagan og hans administrasjon i valgkampen 1980 og den første presidentperioden. Deretter ser oppgaven på avisene og hvordan de skriver viktige saker i valgkampen. I hvilken grad samsvarer dette med sakene som Ronald Reagan selv, samt hans medarbeider Martin Anderson, synes var viktigst.

2.1. Metode og litteratur

For å kunne analysere hvilke elementer og saker som avisene har lagt vekt på, må vi også vite hvilke saker som var vektlagt av Reagan-administrasjonen i den første presidentperioden. Kapittel 4 skal identifisere hvilke saker som var viktige for Reagan-administrasjonen i første periode og hvilke saker og politikkområder administrasjonen valgte å fokusere på i selve valgkampen. Dette for å kunne sammenligne administrasjonens oppfatning av egen politikk med avisenes oppfattelse av administrasjonens politikk.

Martin Andersons *Revolution: the Reagan Legacy* er hovedkilden for å analysere hvilke saker som var viktige for administrasjonen og hva administrasjonen fikk til på de ulike politiske områdene. Martin Anderson var en av Reagans politiske rådgivere under valgkampene i 1976 og 1980.⁵ Han hadde ansvaret for økonomisk politikk, men i boken går han også igjennom forsvarspolitikken til Reagan. Anderson er akademiker og har jobbet som forsker.⁶ Anderson bruker kilder aktivt og siterer påstandene sine. Dette gjør det enklere å kunne anta at Andersons påstander er en troverdig kilde. Det er allikevel slik at Anderson var en tilhenger av Reagan og derfor kan man anta at han til en viss grad vil tilpasse sitt virkelighetssyn til å passe med Reagans politikk. Spesielt den økonomiske, siden den i stor grad er utviklet av Anderson selv. Anderson jobbet også som politisk rådgiver i det hvite hus i Reagans første år som president. Etter det fortsatte han i ulike rådgiverorgan, men ikke i en fast stilling og kun med tilkalling etter behov. Han er derfor ikke like tett på administrasjonen før valgkampen i 1984. Allikevel påstår han å ha hatt mye innsikt i det hvite hus, også etter at han sluttet som rådgiver. Vekten av boken hans er fortsatt på det første året av Reagans presidentperiode.

---

⁵ Anderson 1990: 111.

⁶ Hoover Institution: Martin Anderson.

Det som er unikt med Andersons bok er at den forteller en annen historie enn hva andre biografier om presidenten forteller. Garry Wills *Reagan's America: Innocents at Home* forteller om en skuespiller og showman som tenker lite på konsekvenser, mens David Stockmans *The Triumph of Politics* fremstiller en president som tar æren for andres arbeid. Tittelen på James B. Stewarts bok *Den of Thieves* taler for seg selv. Felles for alle tre er at de fremstiller Reagan i et mer eller mindre negativt lys. Det betyr ikke at de ikke kan brukes som kildegrunnlag og alle bøkene er godt skrevde biografier. Andersons bok er unik fordi Anderson gir et innblikk i livet på innsiden av administrasjonen uten å ha et hevnmotiv, slik Stockman hadde, samtidig som Anderson skriver akademisk og med Reagan i et positivt lys. Han avbilder en kompetent og intellektuell president som selv er ledende i utformingen av sin politikk. Det er dette som gjør at denne boken hovedsakelig vil bli brukt for å fremstille administrasjonens politikk, mens Reagans selvbiografi vil bli brukt for fremstille Reagans tanker.

Reagans selvbiografi er en annen bok som blir hyppig brukt, men ikke for å identifisere politikkområdene.⁷ Bruksnyttien til denne boken er for å få et innblikk i Reagans tanker og om hvordan han tenkte seg å prioritere saker, hvilke gjennomslag han kunne få og hvorfor han tenker disse sakene var viktige. Et prinsipp som er gjennomgående i denne oppgaven er at sitater fra Reagan ikke kan stå alene hvis det er brukt som en faktaopplysning. Et argument eller en paragraf kan ikke være bygd opp på kun Reagans tanker ettersom at han ikke er en like pålitelig kilde som den andre litteraturen. Allikevel kaster det lys over hans tankegang og hvordan han tror velgerne vil reagere på hans politikk.

The Media in the 1984 and 1988 Presidential Campaigns av Guido H. Stempel og John W. Windhausen diskuterer hvordan media rapporterte om presidentkandidatene i 1984 og 1988.⁸ Denne er nyttig for å få et overblikk over media, og den blir brukt som en slags håndbok for hva som er typisk og utypisk av media. I tillegg til å hjelpe til med å identifisere saker som leserne brydde seg om så fungerer den som støtte i avisanalysen.

Chain Reaction av Thomas Edsall blir brukt for å sette politikken og leseren av oppgaven inn i konteksten rundt amerikansk politikk.⁹ Nærmere bestemt rasepolitikken og hvordan den har

---

⁷ Ronald Reagan (1990). *An American Life*.

⁸ Guido H. Stempel & John W. Windhausen (1991). *The Media in the 1984 and 1988 Presidential Campaigns*.

⁹ Thomas B. Edsall (1992). *Chain Reaction: The Impact of Race, Rights and Taxes on American Politics*.

påvirket forholdet mellom det Demokratiske og det Republikanske partiet i moderne tid. Boken blir også brukt for å identifisere verdier som et saksområde for Reagan-administrasjonen og diskutere hvordan de håndterte spørsmål og politikk som har med verdier å gjøre.

I tillegg til de nevnte bøkene blir det brukt flere andre bøker, men de står ikke like sentralt i utformingen av hvilke politikkområder denne oppgaven skal ha. Deres rolle er i større grad å støtte eller motbevise påstander som er gjort i bøkene som er nevnt tidligere.

2.2. Diskursanalyse av avisene

Diskursanalyse er et begrep som kan tolkes ulikt fra situasjon til situasjon og fra forsker til forsker. Hensikten i denne oppgaven er å 1) å analysere hvilke saker som er viktig for Reagan og Anderson, og 2) analysere deknningen til avisene, og hvordan de omtaler de ulike sakene. I den sammenheng handler diskursanalyse om tolkning. Analysedelen kan gjøres på en objektiv måte, men dette vil si lite om svarene på problemstillingen. Det som blir gjort her er en tolkning av hva Reagan og Anderson har skrevet, avisenes tekster, kandidatene i valgkampens uttalelser og dekningsgraden til de ulike avisene.

Sentralt i diskursanalysen står narrativet.¹⁰ White skriver om at narrativet at det er et element historikeren må være bevist på når en skal analysere tekster.¹¹ Tekstkilder vil bestå av dagligtale, ord og uttrykk, man til vanlig ikke tenker over. Objektivitet er umulig, og forfatterens valg av språk må man alltid ta hensyn til. White deler hensikten med å analysere en tekst inn i tre kategorier: 1) å beskrive en situasjon, 2) analysere en historisk prosess og 3) fortelle en historie.¹² Hensikten med å analysere i denne oppgaven vil falle et sted mellom å analysere den historiske prosessen og beskrive en situasjon. Dette fordi hensikten i denne oppgaven er å gi et innblikk i avisenes skrivemåte og se på hvordan de kan ha påvirket velgerne. Vi vet resultatet av valgkampen, og analysen her sin oppgave vil være å se om dette er noe som gjenspeiler seg i avisene gjennom valgkampen. Historikerne må selv tolke kildene sine, og gjentakelsene fra en historiker vil være en representasjon av de faktiske hendelsene.¹³ Det samme konseptet vil også gjelde for journalistene som har skrevet artiklene i avisen. Artiklene og hva avisene skriver vil

---

¹⁰ White 1984: 1.

¹¹ White 1984: 2.

¹² White 1984: 2.

¹³ White 1984: 5.

være deres opplevelse av hendelsene og de vil derfor være like subjektive som forfatteren som analyserer kildene. Det skal poengteres at det ikke leserens inntrykk av avisene som skal bli representert og analysert i denne oppgaven. Som historiker er jeg påvirket av samtidens diskurs i Norge, mens jeg skal tolke kilder fra den offentlige diskursen i USA anno 1984. Dette er noe jeg må være bevist på. Reagans politiske ståsted samsvarer heller ikke med mitt eget. Dette er også noe jeg må være bevist på. Målet er derfor å analysere datidens diskurs i sin egen kontekst, og i minst mulig grad la oppgaven bli påvirket av min kontekst.

Foucault sitt syn på diskurs er at dette er rammene for hvordan folk snakker eller skriver om, ulike emner.¹⁴ Diskurs er grunnleggende koder som kan forandre seg fra miljø til miljø eller fra land til land. Således vil det kanskje være en annen diskurs i avisene enn hva som snakkes om på tv eller blant folk. Noen av rammene i diskursen vil være nokså lik ettersom de forskjellige elementene i samfunnet stadig snakker og interagerer med hverandre.¹⁵ De påvirker hverandre. Derfor er det rimelig å anta at det som blir tatt opp på tv og i dagligdagssamtaler også vil gjenspeiles i avisene. Avisenes syn på Reagan og valgkampen vil derfor reflektere holdningene blant folket og annen media, så lenge det er en del av diskursen. Det kan finnes relativt lukkede miljøer, slik som menigheter, hvor den offentlige diskursen ikke vil bli reflektert. Avisanalysen gjort her viser at avisene, til tross for at de er kritiske til Mondale, allikevel i større grad støtter Mondale og fremmer hans syn over Reagans. Allikevel vant Reagan valget, noe som i ifølge Dybvig, Dybvig og Wyllers teori kan forklares ved at det er lukkede miljøer som ikke deltar i den offentlige diskursen, og dermed ikke blir gjenspeilet i avisene.

Analysedelen av oppgaven er basert på innsamling av data fra fem aviser. Tidsperspektivet for avisene som skal innsamles går fra Labour Day (3. september) 1984 og frem til og med valgdagen den 6. november. Labour Day er ofte regnet som starten på den amerikanske valgkampen.¹⁶ Det er derfor naturlig å velge det som startdatoen for analysen. Merk at åpningstalene til kandidatene ikke blir rapportert om før den påfølgende dagen (4. september).

De to viktigste faktorene for valget av aviser er geografi og politisk tilhørelse. Ulikhet er viktig for å kunne gi et mer realistisk blikk på hvordan avisene i USA skriver om valgkampen. Mer om

---

¹⁴ Foucault i Dybvig et al. 2019: 459.

¹⁵ Dybvig et al. 2019: 482.

¹⁶ Stempel i Stempel & Windhauser 1991: 5.

avisenes politiske tilhørrelse og geografiske utbredelse kommer i analysedelen. Ifølge Stempel, støttet 53% av avisene Reagan fremfor Mondale.¹⁷ Det betyr at avisene var nært delt på midten om hvem de støttet. Avisene som er valgt er New York Times, Chicago Tribune, The Dallas Morning News, Los Angeles Times og The Baltimore Sun. Av disse avisene er Dallas Morning News ikke betegnet som en del av «elite avisene».¹⁸ Den har altså ikke like stort publikum eller geografisk spredning som de andre avisene. Avisen ble inkludert av Stempel for å representere en stor region som var dårlig representert av de andre avisene. Tilsvarende argument brukes her. Med «elite aviser» mener Stempel aviser som er regnet for å ha en høy standard på journalistikk. Stempel mener også at hva disse avisene skriver om er viktig for utviklingen i en valgkamp.

Dette neste skrittet vil være å gå igjennom avisene hver for seg. Det vil trolig være politiske artikler i alle utgaver av avisene, derfor er det mest naturlige å gå igjennom hver avis kronologisk fremfor å bruke søkeord for å begrense antallet aviser. Avisene må deretter sorteres etter sak og om de omtaler Reagans politikk på en måte som administrasjonen selv ønsket. Her vil det trolig dukke artikler som ikke kan sorteres inn i politikkområdene som tidligere er redegjort for, og det vil være vanskelig å alltid kunne bedømme om en artikkel blir sett på i positivt eller negativt lys fra administrasjonen. Saker som ikke passer inn i de etablerte saksfeltene, blir de plassert i kategorien «annet». Et eksempel kan være saker som har med energipolitikk å gjøre. Dersom veldig mange saker innenfor samme politikkområde hadde blitt kategorisert som «annet» vil det pekt på at Reagan og Anderson bommet på hvilke saker som var viktige for velgerne. Det er ikke tilfellet.

Her er et eksempel på hvordan skjemaet til datainnsamlingen ser ut:

Avis	Politikkområde	Utgave, sidetall	Kort oppsummering
NYT:	Utenrikspolitikk	13/11, s3 ¹⁹	<i>Denne artikkelen skriver om hvordan Reagans forsvarspolitikk kommer til å lede til amerikansk dominans over Sovjetunionen.</i>

¹⁷ Stempel i Stempel & Windhauser 1991: 5.

¹⁸ Stempel i Stempel & Windhauser 1991: 8.

¹⁹ Dette er slik artiklene og avisene ble kategorisert. Artikkel og budskap i eksempelet er påfunnet.

	Økonomipolitikk		
	Verdipolitikk		
	Annet		
CT:	Utenrikspolitikk		
	Økonomipolitikk		
	Verdipolitikk		
	Annet		

Skjemaet er ført opp i et Excel-ark slik at det blir enklere å legge inn nye linjer for de to siste kategoriene. Disse kan også slås sammen til en rute ettersom at oppsummeringen alltid vil følge artikkelen. Fordelen med å bruke Excel er at det da også går an å kvantifiserbare dataen. Det er en diskursanalyse og det er teksten i artiklene som vil bli analysert, men kategorisering/kvantifisering av dataen vil gi et oversiktsblikk som kan være nyttig å ha. I tillegg ble det lettere å finne artiklene som passer med formålet når dette ble skrevet inn i oppgaven.

Mondale og hans politikk er i utgangspunktet utenfor denne oppgavens omfang, men dersom dette indirekte sier noe om folks oppfatning av Reagan-administrasjonen vil det allikevel være relevant å ta med. Reagans gjenvalg kan ikke bare sees i lys av hans administrasjons politikk, men også motkandidatens politikk og hvordan han opptrådte i valgkampen. I slike tilfeller kan artikler om Mondale eller hans politikk føres inn i samme skjema. Dersom en artikkel om Mondale blir vurdert til å gi han positivt omdømme vil den kategoriseres som negativ i skjemaet

ettersom at en positiv Mondale artikkel betyr at avisen ønsker å fremstille hans politikk som bedre enn Reagans i dette tilfellet.

Grunnet omfanget av oppgaven er noen artikler som handler om små saker ikke inkludert i denne oversikten. Kjentegn for disse artiklene er at sakene aldri blir diskutert på en forside, ikke dukker opp igjen og mangler kommentarer fra kandidatene. Leserbreve dukker heller ikke opp i oversikten ettersom at de i mindre grad representerer avisens redaksjon.

Formålet med diskursanalysen vil være å se om Reagans-administrasjonens ønskede budskap når frem gjennom avisartiklene. Vil det avisene skriver om økonomisk politikk kunne gjenspeile hvordan Martin Anderson og Reagan legger frem Reagan-administrasjonens økonomiske politikk?

2.3. Feilkilder og problematisering av metode

Det er gjort et utvalg av aviser. De kan med rimelighet antas å representere en stor del av avisenes fellesskap, men det kan være avvik. En annen ting som skal tas opp i denne delen er i hvilken grad avis som medium reflekter hva velgerne brydde seg om under valgkampen. Det fantes på dette tidspunktet mye tilgjengelig informasjon gjennom andre medier slik som tv og radio. Disse er ikke analysert, og sakene som blir skrevet om her illustrerer derfor ikke det totale bildet av valgkampen.

Det er heller ikke sannsynlig at alle velgerne leste aviser og alle velgerne leste ikke alle avisene i denne oppgaven. De ulike avisene treffer ulike grupper. Det er sannsynlig at de menneskene i samfunnet som leser aviser er blant de som er mest interessert i politikk.²⁰ De vil kunne påvirke andre velgergrupper, og spre budskapet som avisene fremmer. Det er dermed ikke nødvendigvis et direkteforhold mellom velgerne og avisene. Avisenes, allerede filtrerte, informasjon vil i mange tilfeller bli filtrert gjennom andre mennesker før de når mottakerne av nyhetene. Denne oppgaven omtaler ofte mottakerne av nyhetene som «leserne», men dette stemmer ikke helt fordi mange velgere mottar informasjonen fra avisene indirekte gjennom de faktiske leserne.

En annen feilkilde, som så vidt allerede er nevnt, er mine egne politiske meninger. I hvilken grad har disse formet mitt syn på hvordan Reagans politikk blir fremstilt? Ved å frykte at mine egne

---

²⁰ Myers i Stempel & Windhauser 1991: 115.

politiske meninger ikke skal sette Reagans politikk i et dårlig lys, kan jeg ha fått inntrykket av at avisene fremstiller det mer positivt enn hva de faktisk gjorde? Disse spørsmålene har vært sentrale under arbeidet med oppgaven. Oppgaven er vist frem transparent og mange sitater er gjengitt istedenfor å vise til en sitering. Hensikten med dette har vært å vise til at påstandene i oppgaven har en basis i teksten, men som ved alle akademiske verk kan man aldri helt utelukke at forhåndsbestemte meninger har påvirket arbeidet med oppgaven.

3. Reagan og hans politikk frem mot valgkampen 1984.

Reagan stilte i kampen om den republikanske nominasjonen i 1976 og allerede her begynte han og teamet hans å forme mye av hans politikk. Dette kapittelet skal se på Reagans politikk og begynner med å se på utformingen som foregikk fra 1976 inn i valgkampen 1980, videre inn i den første presidentperioden.

De to viktigste politikkområdene for Ronald Reagan både i valgkampen 1980 og i første presidentperiode var forsvarspolitik og økonomisk politikk. Martin Anderson skriver om hvordan Reagan-administrasjonen hadde lært fra Carter og ikke ønsket å sjonglere for mange baller i luften samtidig.²¹ Med det så mener Anderson at det var viktigere for Reagan administrasjonen å få gjennomslag på disse to områdene fremfor å begynne å arbeide med flere saker parallelt. Administrasjonens nummer en prioritet ble derfor å få til skattelettelse og stimulere økonomien. Når de hadde fått igjennom sin skattepakke i kongressen ville Reagan kunne flytte oppmerksomheten sin mot utenrikspolitikken hvor hans fremste mål var å få ned antall atomvåpen i verden.

Dette kapittelet skal også se på Reagans politikk rundt verdier. Som Anderson har skrevet var det primært forsvars- og økonomipolitikk som administrasjonen prioriterte. Allikevel snakket Reagan ofte og mye om tradisjonelle verdier. Allikevel er ikke dette et politisk område hvor Reagan-administrasjon utøvde mye politikk i Reagans første periode. Allikevel skal det brukes fordi det er et område som ofte blir nevnt av Reagan i taler, av noen av hans støttespillere og dermed også ofte rapportert og debattert om i avisene. Før Reagans politikk kommer en liten innføring om Reagan selv.

---

²¹ Anderson 1990: 201.

3.1. Ronald Reagan, sin egen lykkes smed

«Although I didn't know it then I was beginning a journey that would take me a long way from Dixon and fulfill all my dreams and then some.»²²

Ronald Reagan er oppvokst i Dixon, Illinois sentralt i USA.²³ Foreldrene hans hadde en krevende økonomi, og faren hans blir betegnet som en lykkejeger.²⁴ Gjennom moren sin blir Reagan introdusert for religion og han regner seg selv som religiøs fra tidlig alder.²⁵ Det hører også med til historien at Reagan selv måtte spare penger for å gå på universitet. I selvbiografien beskriver han også hvordan han fikk sin første jobb som radioannonsør og senere skuespiller.²⁶ I begge tilfellene måtte det til mye egeninnsats og han beskriver det som hardt arbeid. Reagan lekter vekt på at han det var vanskelig å leve under den store depresjonen, og det var under denne tiden at han selv måtte starte sin karriere.²⁷ Allerede fra de dårlige kårene i hans ungdom begynner det forme seg en fortelling om Ronald Reagan. Han er det som på amerikansk kalles en «self-made man». Altså en som selv er ansvarlig for sin egen lykke, og gjennom hardt arbeid og egeninnsats kan man oppnå målene sine.

Wills argumenterer for at Reagan hadde et uklart forhold til sannheten. Reagan ljuger sjeldent direkte, men han kan være vag og unnlate å fortelle om det er han selv, en rolle han har spilt, eller noen helt andre som har gjort det han forteller om.²⁸ Wills argumenterer for at Reagan faktisk tror på det han sier selv.²⁹ Med det så mener han at som skuespiller er man avhengig av å tro på sine egne historier. Forteller man historien til seg selv, mange nok ganger med overbeviselse, vil man til slutt selv tro på løgnen.

Reagans talent lå i at han var god til å fortelle historier. Når han begynte som sportskommentator på radio i Davenport i 1932 hadde han ikke tilgang til å se de faktiske kampene.³⁰ Han fikk noe informasjon, om resultater og store hendelser i kampene, men i all hovedsak måtte han bruke

---

²² Reagan 1990: 21.

²³ Wills 1987: 47.

²⁴ Wills 1987: 42.

²⁵ Wills 1987: 55.

²⁶ Reagan 1990: 21.

²⁷ Reagan 1990: 20.

²⁸ Wills 1987: 252-253.

²⁹ Wills 1987: 107-108, 253.

³⁰ Wills 1987: 157.

fantasien for å gjøre kampene levende. I all hovedsak leste han opp fiktive kamper som utspilte seg i hodet hans. Det eneste de hadde felles med virkeligheten var resultatene. Kan han fortelle like gode historier om han er bundet opp mot sannheten? Dette bidrar til å forklare hvorfor Reagan forteller historier som er vanskelige å bekrefte. Han er en skuespiller og talene hans er i all hovedsak et skuespill.

Hans evne til å formidle er hva som senere gir han en politisk plattform.³¹ På midten av 50-tallet bidrar han til Barry Goldwaters presidentkampanje. Reagan drar rundt og holder taler for å fremme Goldwater konservative politikk. Valget blir en katastrofe for Goldwater, men for Reagan er det en suksess. Han har fått vist frem flere sider ved seg selv, og har bruk Goldwater for å knytte forbindelser til det konservative politiske miljøet i USA.³² Dette hjelper han senere til å bli guvernør i California i 1967 og derfra starte sin egen mislykkede presidentkampanje i 1976 og til slutt vinne presidentvalget i 1980.

Bakgrunnen hans forklarer de filosofiske grunnstenene som preget politikken hans. reisen hans oppover fortsatte frem til han ble den mektigste mannen i verden. I hans øyne var det ingen sosiale programmer eller myndighetene som hjalp han, selv om Wills påpeker at dette ikke stemmer.³³ Hans reise var individuell. Enhver man kan være sin egen lykkes smed. Reagans politikk går ut på at myndighetene er i veien, og at myndighetenes eneste store og viktige oppgave er å garantere for sikkerheten til landet. Dette forklarer hvorfor administrasjonens hovedsatsninger var økonomi og forsvar.

---

³¹ Wills 1987: 463.

³² Wills 1987: 389.

³³ Wills 1987: 107.

3.2. Økonomi

«It was the greatest economic expansion in history. Wealth poured from the factories of the United States, and Americans got richer and richer. During the five years between November 1982 and November 1987 more wealth and services were produced than in any like period in history.»³⁴

Martin Anderson argumenterer for at Reagan-administrasjonen så på Carter-administrasjonen og innså at Carter gapte over for mye.³⁵ Det vil si han ville gjøre for mye, for fort. Derfor skulle Reagan-administrasjonen kun ta for seg et stort saksområde av gangen og bruke sin fulle kraft bak det. Det betyr ikke at administrasjonen ikke kunne jobbe med flere saker av gangen, men et område fikk prioritet. Det første saksområdet som Reagan tok for seg, var økonomi. Reagan hadde en omfattende økonomisk plan for skatteletter og for å stimulere økonomien i samfunnet. Dette hadde Reagan gått til valg på 1980, og i løpet av det første året begynte administrasjonen å forhandle med demokratene i kongressen om Reagans-økonomipakke.

Den økonomiske politikken til Reagan kampanjen ble lagt frem i et memorandum skrevet av Anderson i 1979.³⁶ Det Reagan-kampanjen gikk til valg på i 1980 var, kort forklart, å kutte i skatter for individet, kutte i selskapsskatten, senke økningen av pengebruken i statsbudsjettet, øke pengebruken til forsvaret og balansere budsjettet så raskt som mulig.³⁷

Den sentrale delen av Reagans økonomi er hva som på engelsk blir kalt supply-side economics eller tilbudssideøkonomi på norsk. Tilbudssideøkonomi går ut på at staten vil tjene mer penger på å redusere skattene for bedrifter. Dette skjer gjennom at når bedriftenes skatter blir kuttet så har eierne mulighet til å i større grad investere i bedrifter. Dette vil igjen skape flere jobber. Flere jobber vil i sin tur føre til arbeidstakerne i mindre grad konkurrerer om jobbene og arbeidsgiverne må derfor tilby høyere lønninger. Flere bedrifter, høyere lønninger og flere i arbeid vil bety at staten vil kunne trekke skatt fra flere aktører enn tidligere. Derfor vil staten kunne tjene penger på å senke skattene.

---

³⁴ Anderson 1990: 108.

³⁵ Anderson 1990: 201.

³⁶ Anderson 1990: 114.

³⁷ Anderson 1990: 124.

Selv om teorien ikke er utformet av Arthur Laffer, så var han en pådriver for konseptet i det republikanske partiet. Han er kjent for å ha tegnet Lafferkurven som forklarer konseptet. Dersom en stat har 0% skatt vil staten tjene 0% på skatt. Det er ingen skatter som kommer inn. Dersom en stat med et fritt samfunn i teorien hadde hatt 100% skatt, ville heller ikke staten tjene noe på skatt. Dette fordi det ikke finnes noe incentiv for investorer til å investere, eller for arbeidere til å arbeide. Laffer tegnet derfor Laffer-kurven for å illustrere at det finnes et punkt mellom 0 og 100 prosent som vil være det optimale punktet hvor staten kan hente ut mest mulig skatt, men allikevel tjene mest mulig inntekter ved å opprettholde det høyeste nivået av antall jobber og lønninger.³⁸ Det var dette konseptet Reagan-administrasjonen tok utgangspunkt i når de mente det var behov for å senke skattene.

Martin Anderson legger frem den økonomiske politikken til Reagan-administrasjonen i sitt Policy Memorandum No. 1.³⁹ Her forklarer han den økonomiske politikken i fem punkter. Her en oversikt over punktene i memorandumet, og deretter skal underkapittelet forklare hvordan Reagan-administrasjonen etterlevde memorandumet i den første perioden. Her følger en liste med de fem punktene og en kort forklaring på hva de innebærer:

- 1) Sørge for at arbeidstakere tjener mer penger og det er flere jobber tilgjengelig. Dette skal skje gjennom reduserte skatter.
- 2) Den føderale staten må kontrollere forbruket sitt. Dette skal skje gjennom en reduksjon av stigningen i pengebruken til myndighetene.
- 3) Balansere budsjettet.
- 4) Den økonomiske politikken skal være konsistent og ikke et offer for plutselige endringer.
- 5) Foreslå en økonomisk «Bill of Rights».

Dette var altså punkter som Reagan gikk til valg på i 1980. Punkt nummer en om reduserte skatter klarte han å gjennomføre i forhandlinger med demokratene i 1981.⁴⁰ Skattene skulle reduseres i løpet av en treårs periode. Punkt to og fire er mer diskutabelt om han gjennomførte eller ei i løpet av første presidentperiode. Dette er politiske spørsmål som kommer an på øyet

---

³⁸ <https://www.heritage.org/taxes/report/the-laffer-curve-past-present-and-future>

³⁹ Anderson 1990: 114.

⁴⁰ Anderson 1990: 127.

som ser. Punkt tre og fem klarte ikke Reagan å gjennomføre. Punkt 3 skylder han på det demokratkontrollerte huset, mens tilsvarende finnes det ikke nok oppslutning rundt punkt 5, en økonomisk «Bill of Rights» som jeg senere i oppgaven kommer til å omhandle som budsjettgrunnlovstillegget.

Dette forklarer Reagan sin økonomiske politikk og hvordan han tenkte at den hører sammen. Den samme versjonen er hva Reagan prøvde å presentere til velgerne i 1980, og som han prøvde å gjennomføre når han ble president. De to punktene som diskuteres senere i oppgaven er skattenivået, som er det basisen for hele modellen, og budsjettgrunnlovstillegget som, hadde det blitt vedtatt, ville sementert noe av Reagan sine mål i lang fremtid.

3.3. Utenrikspolitikk

«I wanted peace through strength, not peace through a piece of paper.»⁴¹

Reagan utenrikspolitikk var i stor grad preget av relasjonen og samspillet mellom USA og Sovjet i det som vi i dag vet var den siste fasen av den kalde krigen. Reagan ønsket en forsoningspolitikk, men han var ikke interessert i å fortsette på Carters linje. Reagan mente at for å få Sovjet til å forhandle så måtte de vise styrke. En hard forsvarspolitikk skulle føre til at man senere kunne forhandle om mer fredelige løsninger. Dette ble viktig både i proxy-kriger og i forhandlingene om å redusere antall atomvåpen i verden. Det var hovedsakelig dette Anderson trekker frem som den viktigste utenrikspolitikken Reagan gikk til valg på i 1980. Ifølge Anderson og Reagan, ønsket Reagan fredelige løsninger, men ønsket ikke å forhandle om dette uten å først vise styrke.

Mange historikere har ment at Reagan-administrasjonens utenrikspolitikk ikke var stort mer enn et forsvarsbudsjett.⁴² Dette fordi Reagan ikke hadde noe stort mer uttalt forsvarspolitikk eller nye doktriner utenom å tilføre mer penger og bygge opp forsvaret. Forsvarsbudsjettet var instrumentelt for at Reagan skulle nå sine utenrikspolitiske mål. Reagan gikk derfor til valg på å kraftig øke forsvarsbudsjettet, utvikle våpenteknologi og ruste opp forvarets kapasitet.⁴³ Ifølge Reagan, var hensikten å på sikt kunne forhandle om å redusere antallet atomvåpen.⁴⁴ Martin Anderson skriver at frykten for atomvåpen var noe Reagan ofte snakket om, og han var bekymret for amerikanernes fremtid dersom han ikke lykkes med å sette USA og Sovjet på vei mot å redusere, og til slutt, fjerne atomvåpen.⁴⁵ Reagan sine bekymringer rundt atomvåpen var noe som også kom frem til velgerne allerede i nominasjonskampen hans i 1976. Det kommer tydelig frem i utdraget fra talen han holdt på republikanernes nasjonalkonferanse etter at Gerald Ford vant nominasjonen som republikanernes presidentkandidat:

«I had an assignment the other day. Someone asked me to write a letter for a time capsule that is going to be opened in Los Angeles a hundred years from now, on

---

⁴¹ Reagan 1990: 267.

⁴² Petersen 2015: 47.

⁴³ Anderson 1990: 85-87.

⁴⁴ Reagan 1990: 13.

⁴⁵ Anderson 1990: 71.

our tercentennial. It sounded like an easy assignment. They suggested I write something about the problems and issues of the day and I set out to do so, riding down the coast in an automobile looking at the blue Pacific out on one side and the Santa Ynez mountains on the other, and I couldn't help but wonder if it was going to be that beautiful a hundred years from now as it was that summer day. And then, as I tried to write... let your own minds turn to the task. You're going to write to people a hundred years from now, who knows all about us. We know nothing of them. We don't know what kind of a world they'll be living in.»

«...And suddenly it dawned on me. Those who read this letter a hundred years from now will know whether those missiles were fired. They will know whether we met our challenge. Whether they have the freedoms we have known up until now will depend on what we do here.»⁴⁶

Dette perspektivet viser hvorfor Reagan mener at dette var en av de viktigste utfordringene for hans tid. I talen illustrerer han også på en god måte hvordan utfallet av dette vil påvirke fremtidens amerikanere. Ifølge Anderson kan Reagans politikk rundt atomvåpen videre oppsummeres som følger:

1. En atomkrig mellom USA og Sovjet ville hatt et katastrofalt utfall for begge parter.
2. Reagan var interessert i å redusere, ikke begrense mengden atomvåpen i verden.
3. Reagan var en morals motstander av MAD-doktrinen, USAs atomvåpenpolitikk frem til Reagan fikk makten.
4. Han mente at Sovjet unionen var et ondt imperium, men ikke en urasjonell aktør.
5. USAs kapitalistiske system var økonomisk overlegent det kommunistiske systemet og kan produsere atomvåpen mye hurtigere enn Sovjet.
6. Reagan var skeptisk til avtaler om våpenreduksjon. Dette fordi han trodde at enhver rasjonell internasjonal aktør alltid ville bryte en internasjonal avtale dersom det gagnet aktøren å gjøre det.⁴⁷

---

⁴⁶ Anderson 1990: 71. Fra Reagans tale på Republican National Convention i 1976.

⁴⁷ Anderson 1990: 72-74.

Disse observasjonene som Anderson gjør om Reagan, passer bra som en forklaringsmetodikk for å forklare hvorfor Reagan handler som han gjør i sin utenrikspolitikk. Flere av disse punktene kan kanskje bli oppsummert i enda større grad, men det gjennomgående er at Reagan mente våpenkappløpet i den kalde krigen ikke var en stabil og trygg fremtidsstrategi. Selv om han ikke hadde noe tillit til Sovjet og ikke trodde de hadde noen moralsk ærverdighet, var han sikker på at den Sovjetiske ledelsen var rasjonelle og ikke ønsket en politikk som ikke gagnet deres eget folk. Ettersom en atomkrig ikke ville gagnet noen av partene, var Reagans idé at begge partene hadde som mål å bli kvitt atomvåpen. Sovjet hadde bare atomvåpen fordi USA hadde det, og omvendt. De ville begge være tjent med en verden ut atomvåpen.

Etter at Reagan ble valgt, gikk han tidlig til verks for å overbevise Bresjnev og den Sovjetiske ledelsen om at de hadde samme mål. Dette kan vi se ut ifra bevet han sendte til Bresjnev.⁴⁸ Han ble møtt med en kald skulder av Bresjnev som muligens var skeptisk til at amerikanerne ønsket å redusere antall atomvåpen. Fra Reagans synspunkt så kan Tsjernenkos uvilje til å samarbeide forklares med at Sovjet på dette tidspunktet var omtrent jevnsterke med amerikanerne. Reagan mente at Carter hadde bygd ned det amerikanske forsvaret og det ville være en dårlig forhandlingstaktikk å forhandle med Sovjet ut ifra en posisjon hvor begge parter var militærisk likestilt. Det var derfor viktig for Reagan å få igjennom sitt valgløfte om å ruste opp forsvaret. Reagan tilførte mye penger til forsvaret og dette førte til at amerikanerne produserte flere og nyere atomvåpen. Ifølge han selv, rustet han ikke opp for å vinne en atomkrig mot Sovjet, men fordi Sovjet måtte innse hvor mye svakere deres økonomi og atomkapasitet var. Deretter kunne Reagan forhandle om nedrusting av atomvåpen.

For Reagan er militæropprustning metoden USA kan bruke for å bevege seg bort fra terrorbalansen (MAD-doktrinen). Han prøver også å utforske andre metoder og kommer på ideen om et anti-missilt beskyttelsessystem som populært ble kalt Star Wars. Dette systemet skulle kunne oppdage og skyte ned raketter som var på vei mot USA lenge før de kunne gjøre skade. Ifølge Anderson, ville et slikt system gjøre at USA ikke trengte å frykte en atomrakett avfyrt med et uhell fra Sovjet.⁴⁹ Selv ved et angrep ville systemet kunne skyte ned en del raketter og hadde derfor potensiale til å kunne beskytte store deler av befolkningen.

---

⁴⁸ Reagan 1990: 271-272.

⁴⁹ Anderson 1990: 76.

Et viktig prinsipp i terrorbalansen er at Sovjet skal utslettes helt dersom USA blir angrepet av atomraketter. På samme måte ville Sovjet i et slikt scenario trolig prøve å utslette USA på samme måte. Den eneste muligheten for å overleve var å totalt utslette motstanderen før motstanderen kunne sende for mange atomraketter. I likhet med Reagans sekspunktsplan legger terrorbalansen til grunn at begge aktørene var rasjonelle. Sovjet ville ikke angripe USA fordi de risikerte å bli utslettet selv. Ved hjelp av et delvis fungerende anti-missilt forsvarssystem ville ikke Sovjet kunne totalt utslette USA. Dermed ville ikke MAD lenger gjelde begge veier. I en eventuell atomkrig ville Sovjet bli totalt utslettet mens jo bedre utviklet Star Wars ble, jo større del av den amerikanske befolkningen ville overleve et slikt angrep. Det fjerner alle mulige rasjonelle behov Sovjet kunne ha for å sende atomraketter mot USA. Alle utfall ville vært negative for Sovjet.

Denne logikken forklarer Star Wars appell til Reagan. Sekspunktsplanen viser at Reagan ikke mener MAD er en strategi for fremtiden, og i likhet med opprustning av atomvåpenkapasiteten til USA ville SDI kunne bidra til at Sovjet ville forhandle med USA om å faktisk redusere antall atomvåpen. SDI ble introdusert av Reagan 23. mars 1983.⁵⁰ Det kan dermed være relevant for politikken som blir fremstilt i media under valgkampen.

Ifølge seg selv, lyktes Reagan med de utenrikspolitiske målene sine.⁵¹ før valget i 1984 hadde ikke Reagan fått til noen forhandlinger med Sovjet. Dette skjedde først i 1985, og effekten av Reagans utenrikspolitikk var derfor ukjent for velgerne i 1984. Avisene rapporter derfor om Reagans utenrikspolitikk før Reagan oppnådde sine mål. Dette gir en ekstra interessant dimensjon, siden tidligere forskning og Reagans egen logikk tilsier at han lyktes på dette området. Fremstiller avisene Reagans militærstrategi som om den kan lykkes eller er de skeptiske til opprustningsplanen hans?

---

⁵⁰ Anderson 1990: 76.

⁵¹ Reagan 1990: 15.

3.4. Verdipolitikk

«America was coming back, becoming proud of itself again, becoming confident again about the future. More than ever, I thought, we had to stay the course and not turn back.»⁵²

Anderson skriver veldig lite om Reagans politikk om tradisjonelle verdier. Reagan selv skriver mer om det, men lite om hva det faktisk er. Reagan bruker ikke begrepet selv, men han snakker ofte om fortiden og nevner hvilke verdier han mener er gode. Siden Reagan ikke selv bruker begrepet blir det vanskelig å definere hva det inneholder og hva som er Reagans politikk på området. Han satte inn en høyesterettsdommer, Sandra Day O'Connor. Utenom det nevner han ikke konkret politikk som passer under området verdipolitikk.

For Reagan handler hele hans politiske prosjekt om å ta USA tilbake til der det var før. Dette nevner han flere ganger.⁵³ Hva han mener med å ta USA tilbake i tid er ikke noe han definerer godt. For han kan det virke som at det er å reversere politikken som har pågått de siste årene. Han mener eksempelvis at myndighetene ikke pleide å være så omfattende, at Franklin D. Roosevelt ikke mente å permanent støtte bøndene, eller å si at også John F. Kennedy mente skattene var for høye.⁵⁴ Selv om Reagans politikk er konsepter som ikke tidligere har blitt brukt i politikken i USA. Å hevde at dette er å ta USA tilbake til sine røtter er et virkemiddel Reagan bruker for å få sterkere oppslutning. Allikevel skriver han at befolkningen finner stoltheten sin og at USA er på vei tilbake til verdiene de ble tuftet på.⁵⁵ Han nevner spesifikt frihet.

I tillegg til nostalgi, er religion et virkemiddel Reagan bruker for å gi inntrykket av at han fremmer tradisjonelle verdier. I selvbiografien sin siterer han bibelverset som bibelen var slått opp på da han ble sverget inn som president.⁵⁶ Annet tegn på at han er sterkt religiøs er at han skriver om at han ber til Gud.⁵⁷ Siden det står i selvbiografien, som er skrevet ett

---

⁵² Reagan 1990: 326.

⁵³ Reagan 1990: 326, 354.

⁵⁴ Reagan 1990: 285, 343, 354.

⁵⁵ Reagan 1990: 299.

⁵⁶ Reagan 1990: 226.

⁵⁷ Reagan 1990: 229, 256, 263, 275.

presidentperiodene, tyder det på at religion var viktig for han og ikke noe skuespill for å skaffe seg flere stemmer.

Selv om han er religiøs og ikke holder sin tro skjult finnes det lite konkret politikk å spore på dette området. Forklaringen ligger i hvor høyt Reagan setter frihet. Han kan prate om sitt forhold til religion, men kommer han med konkret politikk vil det ødelegge for nostalgibudskapet hans. Dersom myndighetene hadde tvunget inn lover som fremmer religion vil det forstyrre folks frihet til å utøve religion, og dermed ikke stemme overens med at han fremmer frihet. Noe han i valgkampen får problemer med når han blir konfrontert om forholdet mellom stat og religion. Mer om dette i kapittel 6.4.

Verdipolitikk for Reagan er å fremme sine egne personlige verdier. Dette inkluderer tradisjonelle verdier slik som religion og frihet. En fortid alle kan kjenne seg igjen i, men denne fortiden kan være annerledes fra person til person. Hans fremstilling om at USA var bedre før er en vag påstand og han konkretiserer sjeldent denne påstanden. Dermed kan det virke som at hver gang tradisjonelle verdier blir nevnt har administrasjonen fått igjennom det de ville. Det er et retorisk virkemiddel uten noen faktiske tiltak, annet enn å skaffe seg flere velgere.

4. Forskningens syn på Reagans politikk

Før jeg går videre til andre hovedledd, avisene og diskursanalysen, skal Reagan og Andersons syn nyanseres. Måten de fremstiller egen politikken gir ikke et komplett bilde på hvordan politikken har påvirket USA. Forskingen om Reagan er bred, men her presenteres et lite utvalg fra forskningen innenfor økonomi, utenrikspolitikk og verdipolitikk. Reagan-administrasjonen implementerte tilbudssideøkonomi inn i den føderale regjeringen, noe som har formet både den politiske og den akademiske debatten i etterkant. Forskning innenfor tilbudssideøkonomi ser ut til å enes om de negative innvirkningene. Den akademiske forskningen innenfor forsvarspolitikken og verdipolitikken er også relativt samstemt, forsvarspolitikken i mer positiv stand, mens verdipolitikken igjen gjerne blir ansett som en negativ faktor. Videre følger en presentasjon av utvalgt tidligere forskning.

4.1. Økonomi

Den økonomiske politikken til Reagan er fortsatt dominerende i det republikanske partiet i dag. Alle de republikanske kandidatene i valgkampen 2016 foreslo lignende skatteutt, eller skatteutt som gikk lenger en Reagans.⁵⁸ Dette viser at Reagans skatteutt er populære blant den konservative eliten i USA, men det akademiske miljøet er uenige med de konservative politikerne. Det er derfor vanskelig å finne forskning og meningsfeller som støtter opp om effekten av tilbudssideøkonomi.

En av de som tegner et positivt bilde av tilbudssideøkonomi er økonomen Paul Craig Roberts. Han er en av tenkerne bak Economy Recovery Act of 1981, loven som former ryggraden i Reagans økonomiske politikk. Roberts har skrevet flere fagfelleverderte artikler, i tillegg til at han har skrevet bøker om økonomi og har en lang karriere innenfor academia. Imidlertid så sees Roberts innflytelse på denne oppgaven med et vaktfullt øye ettersom at Roberts også har blitt anklaget for å være en konspirasjonsteoretiker. Blant annet har han kalt seg selv en 9/11 skeptiker.⁵⁹ Artikkelen som blir brukt her er fagfelleverdert. Derfor oppfattes den som en akademisk artikkel til støtte for tilbudssideøkonomi.

---

⁵⁸ Feulner & Moore 2015: 22-23.

⁵⁹ <https://www.interpretermag.com/paul-craig-roberts-truther-as-patriot/>.

Ifølge Roberts, fantes det en oppfatning i det akademiske miljøet, før tilbudssideøkonomien ble innført, om at høye skatter ville føre til at folk jobber mer.⁶⁰ Denne påstanden er myntet på at folk har en viss mengde verdier som de ønsker å oppnå. Når de oppnår denne verdien, har de ikke lenger behov for å jobbe. Dette førte til en feilslått økonomi hvor svaret på å øke produktiviteten var å øke skattene. Folk måtte jobbe mer for å oppnå inntektsmålene sine. Roberts argumenterer for at denne idéen var feilslått og at det å senke skattene ville føre til høyere produktivitet.⁶¹ Roberts idé om skatteøkning er i henhold til lafferkurven.

Lafferkurven er en idé som ikke er utviklet av, men uttrykt gjennom en kurve tegnet av Arthur Laffer.⁶² Kurven forklarer at det finnes et optimalt skattenivå. Dersom man skatter på det optimale nivået vil man tjene mest mulig skatt uten at dette går utover produktiviteten til arbeideren. Dersom man skatter for mye vil dette kneble effektiviteten til arbeideren og føre til at arbeideren lurer seg unna skatt eller velger å arbeide mindre fordi innsatsen ikke er verdt fortjenesten arbeideren får. Det er dette prinsippet Roberts er for, som han mener keynesianismen er imot. Keynesianismens feiltolkning av hva som var gode initiativer for å øke produktiviteten førte til en rekke politiske tiltak som førte til positive økonomiske effekter på et kort tidsperspektiv, men med negative langtidseffekter.⁶³ Dette kulminerte under Reagans forgjenger, Jimmy Carter, med en kraftig stagflasjon.⁶⁴ Ifølge Roberts førte Reagans økonomiske tilbudssidepolitikk til at denne trenden, som begynte på 60-tallet, snudde fra 1983.⁶⁵ Dette viser at tilbudssideøkonomi kan føre til senket inflasjonsrate og økt produktivitet i økonomien. Roberts mener derfor at Reagans økonomiske pakke var en suksess.

Det er ikke vanskelig å tro på Lafferkurven ettersom den tegner et relativt uproblematisk bilde av økonomien. Det som er problematisk, er hvordan den blir brukt. Laffer, Roberts og konservative politikere bruker kurven for å rettferdiggjøre hvorfor skattene er for høye. Lafferkurven sier egentlig ikke noe om hvorvidt skattene faktisk er for høye, og at skattene nå er så høye at det vil bli en positiv økonomisk effekt å senke de, er en antakelse som gjort av konservative tenkere.

---

⁶⁰ Roberts 1988: 21.

⁶¹ Roberts 1988: 18.

⁶² Laffer 2004. Kilden er ikke fagfellevurdert, men er skrevet av Laffer selv og forklarer idéen hans om lafferkurven.

⁶³ Roberts 1988: 23.

⁶⁴ Stagflasjon er når samfunnet har høy arbeidsledighet, lav produksjon og stigende prisnivå på samme tid.

⁶⁵ Roberts 1988: 24.

Jamie Morgan er professor i økonomi ved Leeds Beckett University og en av redaktørene i *Real World Economics Review*.⁶⁶ Morgan mener at Laffer-teoremet fører til mer ulikhet.⁶⁷ Han viser til en rekke andre økonomer og det virker som at det er konsensus i det økonomiske forskningsmiljøet om at Laffer-teoremet, teorien om at skattene er for høye på Lafferkurven, fører til økt økonomisk ulikhet. Morgan viser også til forskning som sier at den økonomiske politikken basert på Laffer-teoremet har en tendens til å i praksis senke skattene til et nivå under det som på Laffer-kurven vil vært det optimale målet nivået for at staten skal tjene mest mulig.⁶⁸ Ifølge Morgan har også the Congressional Budget Office, med unntak av under Reagans økonomiske pakke, alltid modellert at en skattereduksjon ville føre til mindre inntekt for staten og dermed et høyere budsjettunderskudd.⁶⁹ Morgan konkluderer dermed ulikt fra Roberts og Laffer. Av Reagan-administrasjonen ble modellen til CBO brukt som et bevis for å vise at skattenivået før Reagan faktisk var for høyt, mens Roberts forklarer årsaken til at CBOs modell viste et underskudd kan være fordi at Laffer-teoremet ikke var veletablert og at det derfor var vanskelige for CBO å modellere konsekvensene.

CBOs modelleringer under Reagan er blant beviser som taler for at Laffer og Roberts har et poeng. Det var en høyere økonomisk vekst under Reagan enn tidligere og BNP økte kraftig under Reagans styring. Det finnes andre forklaringsfaktorer som blir brukt som motargument, men uansett var skattenivået mye høyere før Reagans skatteutt enn hva det har vært i USA etter Reagan.⁷⁰ Likeledes som at konservative tenkere har et poeng når de sier politikken bidro til bedre økonomi så har ikke den samme veksten vært vedvarende etter Reagan. Veksten har dabbet av og dette kan tyde på at det er et maksimalpunkt som kan nås. Til tross for at den økonomiske veksten ikke øker i samme fart som under Reagan, fortsetter konservative i USA å bruke Laffer-teoremet som et påskudd for å senke skattene. Som Morgan konstaterer er dette til tross for at de økonomiske modellene og andre bevis tilsier at det vil gi staten mindre penger og øke underskuddet på budsjettet.⁷¹

---

⁶⁶ <https://www.leedsbeckett.ac.uk/staff/professor-jamie-morgan/>

⁶⁷ Morgan 2021: 176.

⁶⁸ Morgan 2021: 178.

⁶⁹ Morgan 2021: 179.

⁷⁰ Anderson 1990: xvii.

⁷¹ Morgan 2021: 179.

Et annet problem med Laffer-teoremet som Morgan trekker frem er at teoremet er rent matematisk, men det må settes inn i en samfunnskontekst.⁷² Det kan føre til uforutsette konsekvenser. Slik som at Reagans økonomiske pakke ikke nødvendigvis reduserte skatteunndragelse, noe det ifølge Laffers teori burde gjort, siden det å øke incentivet for å arbeide også burde tilsi et økt incentiv for å ikke undra skatt. Ifølge Laffer-teoremet, vil bedriften som får mindre selskapskatt sitte igjen med mer av pengene selv. Dersom begrunnelsen for å unngå skatt er at selskapskatten var unaturlig høy, så burde bedriften stoppe å unndra selskapskatt ved skattesenkning, noe som ikke skjer.⁷³ Løsningen på denne ujevnheten kan besvares ved at en bedrift alltid vil gjøre minst mulig for å tjene mest mulig. Bedriften er ikke nødvendigvis en aktør med etisk moral og dersom bedriften kan få mindre selskapskatt, vil den ha valget mellom å ikke unndra skatt eller å kunne øke arbeidskapasiteten enda mer enn om noe av det ekstra skattekuttet hadde gått til å ikke unndra skatt. Med andre ord så er det ikke en fast sum penger i inntekt som bedriften ønsker å oppnå før den sier nei til mer inntekt.

Morgan reiser noen interessante problemstillinger rundt Laffer-teoremet, og det er disse problemstillingene som forskningen baserer seg på når den sier at reduserte skatter ikke nødvendigvis forklarer den økonomiske effekten under Reagan. I tillegg til Morgans poenger rundt den økonomiske modelleringen og at skatteunndragelsen ikke ble mindre så er det også tegn til at forskjellene økte. USA opplevde en markant oppgang av uteliggere i løpet av det tidlige 1980-tallet.⁷⁴ På starten av 1980-tallet er det en liten økonomisk resesjon, og under denne øker antall uteliggere, mens når økonomien blir bedre så går ikke antall uteliggere ned i samme hastighet. Jones at dette var fordi Reagan-administrasjonen ikke var interessert å bruke ressurser på å forske på hjemløshet.⁷⁵ Det kan være to årsaker til det, enten på grunn av at administrasjonen ikke ønsker å vise svakheter i sitt eget økonomiske program eller fordi at en del av programmet er å kutte økningen av pengebruken i det føderale budsjettet. Jones skriver at administrasjonens holdning til problemet var å skylde på statene.⁷⁶ Hennes syn er altså at administrasjonen, av hensyn til sitt økonomiske program, overfører ansvaret for svakheter over på statene. Etter hennes syn ønsker ikke administrasjonen å gjøre noe med hjemløse ved å ikke

---

⁷² Morgan 2021: 182.

⁷³ Morgan 2021: 183.

⁷⁴ Jones 2015: 139.

⁷⁵ Jones 2015: 140.

⁷⁶ Jones 2015: 141, 147.

ha en hjemløspolitikk. Det betyr at den økonomiske politikken gjør det uinteressant å forske på antall uteliggere. Det er et punkt hvor den beviselig taler for økte forskjeller.

Patenaude bidrar med et raseorientert syn på Reagans økonomiske politik. Han mener at det er rase som er det underliggende problemet, og at den økonomiske pakken er et «skalkeskjul» for å ikke hjelpe folk av annen etnisitet (afroamerikanere, innvandrere).⁷⁷ Han argumenter for at den økonomiske politikken i seg selv ikke nødvendigvis er så troverdig, men det faktum at den svekker minoriteter og innvandrere gjør at den er tiltrekkende allikevel. Det som ofte blir omtalt som svakheter ved det økonomiske programmet, større forskjell mellom rike og fattige og kutt i offentlige sosiale programmer, er ikke en svakhet ettersom at den hvite middelklassen har en god økonomi, og klarer i stor grad å hjelpe seg selv ut av problemer. Patenaude mener ikke nødvendigvis at den hvite middelklassen og republikanere er rasistiske, men fra deres synspunkt så fører høye skatter og sosiale programmer til at de betaler for velferden til andre samfunnsklasser enn sin egen.⁷⁸ Patenaude snur dermed på forholdet mellom økonomi og tradisjonelle verdier og sier at velgerne som bryr seg om tradisjonelle verdier også er for den økonomiske politikken.⁷⁹ Ikke fordi de ikke ser svakhetene i den økonomiske politikken, men fordi de tror de økonomiske svakhetene vil styrke de tradisjonelle verdiene i samfunnet.

Som vi kan se gjennom tidligere forskning, er ikke det akademiske miljøet i samsvar med konservative tenkere fordi de fokuserer på forskjellige sider ved politikken. De konservative fokuserer på økt BNP og økonomisk oppgang, mens akademikere har en tendens til å trekke frem negative sosiale konsekvenser. Som Morgan viste, finnes det også problematikk rundt om den økonomiske modelleringen fungerer eller ikke. Morgan mener tilbudssideøkonomi ikke fungerer grunnet at modelleringen ikke går opp, og dette kan han ha rett i siden ingen amerikanske presidenter har klart å stimulere samme økonomiske oppgang i ettertid. Et annet argument mot at tilbudssideøkonomien fungerte er at Reagans budsjetter hadde stadig større underskudd og nasjonalgjelden økte betydelig under Reagan. Selv om prinsippene bak Laffer-kurven fungerer så kan den økonomiske oppgangen forklares ved at staten indirekte lånte mer penger som den så ga ut til befolkningen gjennom skatteutt. En sann økonomi vil ikke fungere i lengden fordi

---

⁷⁷ Patenaude 2019: 789.

⁷⁸ Patenaude 2019: 790.

⁷⁹ Patenaude 2019: 788.

nasjonalgjelden vil fortsette å øke. Dette må til slutt betales med skatteøkninger, eller kutt i føderale programmer som igjen vil gi negative sosiale konsekvenser.

Dette viser et annerledes syn enn hva Anderson fremstiller. Anderson, da han opprinnelig skrev boken, kunne ikke helt sikkert vite hvordan tilbudsideøkonomi ville påvirke samfunnet i USA. Både Reagan og Anderson er 1990, seks år senere, like sikre på at deres økonomiske politikk fungerer. Påstanden om at økonomien fører til at borgerrettigheter blir satt tilbake er heller ikke noe de tar opp i sine bøker.

4.2. Utenrikspolitikk

Utenrikspolitikken til Reagan kan bli beskyldt for å ikke være noe mer enn et forsvarsbudsjett.⁸⁰ Forsvarsbudsjettet var det budsjettet Reagan prioriterte over alle andre deler av økonomien. Han mente det var instrumentelt for å sikre USAs internasjonale stilling og for å gjøre det måtte forsvarets bevilgninger økes kraftig. Selv om forsvarsbudsjettet farger Reagans utenrikspolitikk så er det viktig å tenke på at dette var et middel snarere enn et mål i seg selv.

Cooper skriver om Reagans utenrikspolitikk at den var preget av optimisme.⁸¹ Reagan hadde stor tro på amerikansk eksepsjonalisme. Det var viktig å kunne bringe med seg de amerikanske idealene til resten av verden. Den viktigste forutsetningen for å få til dette var internasjonal frihandel. Frihandelen måtte beskyttes for enhver pris, utenom gjensidig ødeleggelse. Reagan hadde derfor et behov for å gå bort fra MAD-doktrinen. Dette, i likhet med hva Cooper argumenter for, er fordi hvis det ble atomkrig kunne beskyttelsen av frihandel også forsvunnet.⁸² USA kunne bli utslettet og det ville bety at demokratiske verdier ville vært truet.

Reagan bygde også opp forsvaret med den hensikt å kunne forhandle med Sovjet i en sterkere posisjon dem. Hans mål var å få en slutt på den kalde krigen, men lite ble gjort med forhandlinger i løpet av hans første periode som president. Cooper argumenterer at dette har med motparten hans å gjøre. Det var ikke mulig å forhandle med Sovjet før Gorbatsjov kom til makten.⁸³ Derfor hadde ikke Reagan noen utenrikspolitiske gjennomslag på dette området i den første perioden. Dette fikk han først i andre presidentperiode, og mye av forskningen på området

---

⁸⁰ Petersen 2015: 47.

⁸¹ Cooper 2013: 384.

⁸² Cooper 2013: 384.

⁸³ Cooper 2013: 385.

ser utenrikspolitikken hans i begge presidentperiodene i ett. For denne oppgaven vil derfor ikke være aktuelt å gå inn i detalj på analyser for hva utenrikspolitikken hans førte til etter 1984 ettersom det er noe avisene i valgkampen 1984 ikke kunne anta med rimelighet.

Et annet område som Cooper nevner er at Reagan er interessert i å opprettholde et godt vennskap med Storbritannia.⁸⁴ Han konfererte ofte med Margareth Thatcher om utenrikspolitiske avgjørelser og de to lederne ønsket å fremstå som samstemte i utenrikspolitiske spørsmål.⁸⁵ Dette bekreftes ved å se på korrespondansen mellom Reagan og Thatcher. Det finnes stor enighet blant historikere om at forholdet mellom USA og Storbritannia var godt under den kalde krigen og under Reagans perioder som president.⁸⁶

Petersen argumenterer for at Reagan-administrasjonen videreførte en utenrikspolitikk som opprinnelig var formulert av Nixon.⁸⁷ Dette viser han ved å vise til at Carter også var for en stram linje mot Sovjet.⁸⁸ Likeledes argumenterer Petersen for at det heller ikke var store forskjellen mellom Reagan og Carter når det gjelder forholdet til Iran. Forskjellen er at Reagan hadde en hardere retorikk, men han var heller ikke veldig vellykket med gisselforhandlingene. Det som er interessant med de observasjonene er retorikken står sterkere for velgernes inntrykk enn hva den faktiske politikken gjorde.

Petersen beskriver Reagan-administrasjonens utenrikspolitikk som trefoldig. Den går på et politisk, økonomisk og militært plan.⁸⁹ Politisk fordi administrasjonen promoterte demokrati og frihandel. På det økonomiske planet ønsket USA å begrense andre lands eksport av teknologi og militært utstyr til Sovjet, og på det militære planet støttet USA anti-sovjetiske geriljaer og opprustet det amerikanske forsvaret.

Oppsummert var Reagans utenrikspolitiske mål å skape fred i verden, og hovedsakelig gjennom frihandel. Dette skulle han gjøre gjennom å gå bort fra MAD-doktrinen, fortsette den gode relasjonen til Storbritannia, og sørge for at flest mulig land hadde et liberalt-demokratisk styresett. Som vist, er det stor enighet i forskningen om dette, og det er også den naturlige

---

⁸⁴ Cooper 2013: 383.

⁸⁵ Cooper 2013: 383.

⁸⁶ Doyle 2018: 1175.

⁸⁷ Petersen 2015: 3.

⁸⁸ Petersen 2015: 23.

⁸⁹ Petersen 2015: 47.

konklusjonen å komme til. De overordnede prinsippene for politikken blant forskningen presentert er ikke kontroversielt. Betrachninger som er verdt å ta med seg videre er at de største forskjellene på Reagans utenrikspolitikk er mer penger til forsvarsbudsjettet, SDI/Star Wars og hardere retorikk.

4.3. Verdipolitikk

Når det gjelder forskning på Reagan-administrasjonens verdipolitikk, går mye av det på retorikk. Dette er i samsvar med hva som tidligere er skrevet om Reagans verdipolitikk i denne oppgaven. Det er vanskelig å forske på konkret politikk fordi administrasjonen ikke utførte konkret verdipolitikk. Verdipolitikken er hovedsakelig et retorisk grep.

Et eksempel er den kristne høyresidens anti-abortkamp på slutten av 70-tallet og inn i på 80-tallet. Det pågikk en kampanje kalt «adoption over abortion» som dreide seg om at kvinner heller burde føde barnet for å adoptere det bort enn å abortere fosteret.⁹⁰ Heinemann skriver at Reagan var imot abort og skrev på tiårs jubileet til Roe vs Wade om abort.⁹¹ Her sammenligner han alle aborterte fostre med soldater som har død i kamp. Han skriver blant annet at flere fostre har dødd enn soldater har død i krig. Heinemann argumenter for at Reagans holdning til abort var farlig for nasjonen ettersom at abort var lovlig på dette tidspunktet, men at Reagan i offentligheten snakket om abort som mord.⁹² Heinemann argumenter for at Reagans senere opprettelse av et føderalt adopsjonsprogram gjør at han medvirker til at abort, til tross for at det er lovlig, blir umoralsk. Hun mener at retorikken og handlingene fører til å danne en konsensus i USA om abort som noe som er umoralsk.⁹³ Adopsjonsprogrammet ble opprettet i 1987 og altså utenfor omfanget av denne oppgaven, men noen av de retoriske eksemplene som Heinemann drar frem skjedde før valget i 1984.

Crouse skriver om konservative kristnes forhold til Ronald Reagan. Han mener at kristne vil være interessert i å støtte Reagans politikk fordi den ansvarliggjør individet.⁹⁴ Dette fordi kristne er gavmilde og opptatt av å hjelpe de som står i dårligere kår, uavhengig av deres egen

---

⁹⁰ Heinemann 2019: 280.

⁹¹ Heinemann 2019: 283.

⁹² Heinemann 2019: 284.

⁹³ Heinemann 2019: 285.

⁹⁴ Crouse 2013: 1.

økonomiske stilling. Faktisk sikter han til at flere fattige kristne bruker mye av sin tid og sine ressurser på å hjelpe andre med dårlige kår.

Selv om de konservative kristne ofte blir samlet under et banner (Christian Right) var det i realiteten en rekke forskjellige grupper med ulike interesser.⁹⁵ Her nevner han evangelister, fundamentalister, konservative protestanter, konservative katolikker og pinsevenner, og han nevner også at finnes flere andre små grupper. Det er viktig å merke seg at afro-amerikanske protestanter ikke inngår i denne gruppen. De deler mange av verdiene til de andre kristne gruppene her, men på grunn av en stor ansvarsfølelse for det afro-amerikanske samfunnet, var de avhengig av å støtte en plattform som inkluderte støtte til minoritetsrettigheter. Dette mente de ikke at Reagan i noen betydelig grad hadde.⁹⁶ Her ser vi et mønster om at verdier er sterkt knyttet til skyldfølelse mot borgerrettigheter, eller ideen om at borgerrettighetene har gått for langt.

Thomas Edsall fremmer tesen om at det konservative partiet under Reagan ikke ønsket å fremme flere borgerrettigheter.⁹⁷ Det hadde gått for langt, og gjelder spesielt afroamerikanske borgerrettigheter. De hadde fått utvidede rettigheter under Lyndon B. Johnson, men dette var kostbart.⁹⁸ Barry Goldwater, som Reagan var tilhenger av, støttet ikke de store borgerrettighetslovene som Johnson introduserte.⁹⁹ Det kan bli begrunnet med at det er økonomisk dyrt, men Edsall knytter det sammen med frihetsbegrepet og individualisme. Dersom staten skal støtte individer som ikke klarer seg selv, vil dette bli betalt for av andre. Logikken tilsier dermed at det er andres penger som blir brukt for å støtte de utvidede borgerrettighetene. Grunnen til at Reagan vant guvernørvalget i California var nettopp fordi at det å bygge ned staten og senke skattene fører til mindre penger til borgerrettighetspolitikken.¹⁰⁰

Gjennom høyesteretts stadige avskaffelse av diskriminerende lover og Johnsons nye, borgerrettighetsfremmende lover har de tradisjonelle verdiene forandret seg.¹⁰¹ Dette skjedde i tiårene før Reagan ble valgt og en stor del av velgerne hadde levd gjennom denne endringen. De

---

⁹⁵ Crouse 2013: 3.

⁹⁶ Crouse 2013: 4.

⁹⁷ Edsall 1992: 10.

⁹⁸ Edsall 1992: 38.

⁹⁹ Edsall 1992: 35.

¹⁰⁰ Edsall 1992: 60.

¹⁰¹ Edsall 1992: 45.

kristne som ville beholde sine verdier, og middelklassen som så på borgerrettigheter som et pengesluk hadde ikke noe annet valg enn å støtte Reagan.¹⁰²

Oppsummert så enes forskningen om at Reagans verdipolitikk ikke var eksplisitt. Den besto av en økonomisk komponent som ikke kunne ytres høyt og av å ikke videre utvide borgerrettighetene. Konservative verdier var mer frihet, og mindre økonomisk støtte. Hvorvidt dette var rasistisk motivert er en påstand som ikke kan dekkes, men det er tydelig at det var en bevegelse og verdiendring som beveget seg for fort for et stort flertall av Reagans velgere.

---

¹⁰² Edsall 1992: 45 og 48-29.

5. Avisene

Dette kapitlet skal forsøke å redegjøre for og analysere hvordan fem aviser skrev om valgkampen. Problemet med en slik analyse er forfatterens tolkning er subjektiv. Hva forfatteren mener er positiv omtale kan for andre omfattes som negativ omtale. Derfor vil det bli plukket ut noen eksempler som i større grad vi bli analysert enn andre.

Det er tydelig at alle avisene stort sett ble preget av at det var de samme sakene som ble satt på dagsordenen. De former hverandres saker, og de følger dagsordenen som blir satt av tv og andre medier. Et utvalg av viktige saker og hvordan avisene fremstiller disse sakene vil bli gjort i kapittel 6. I dette kapitlet ligger fokuset på avisene og deres troverdighet. Spørsmålene som skal diskuteres videre i dette kapitlet er: 1) Hvilke grupper appellerer de ulike avisene til, 2) hvilket fokus har de, og 3) hva er forskjellene på avisene?

5.1. New York Times

Redaksjonen i New York Times støttet Walter Mondale.¹⁰³ Dette gjenspeiles ikke i resultatene av undersøkelse av artikler. Av alle artiklene i den aktuelle perioden er omdømmet for og imot Reagan nesten delt på midten. Dette kan forklares med at avisers samfunnsmandat er å gjenfortelle fakta. Avisene skal dermed egentlig ikke tolke meningsinnholdet i nyhetsartikler. Når det gjelder debattartikler er New York Times mer i tråd med Myers sine observasjoner. De er anti Reagan og går spesielt imot den økonomiske politikken hans. New York Times er ofte organisert i ulike deler kalt «sections». I noen utgaver avisene delt inn i a, b, c og d «sections». Det er en fast spalte som omhandler politikk. Dette er spalten «Campaign Notes». Her står det ofte små utdrag fra hva som har skjedd i valgkampen dagen tidligere. For eksempel så kan dette gjelde hvem som har holdt taler og hvor i landet kandidatene har holdt taler. Disse talene kan også være gjenstand for andre artikler som går dypere inn i budskapet og trekker frem motsvar.

Selv om nyhetsartiklene ikke peker i en spesiell retning når det gjelder omdømme, kan artiklene bidra til å sette negative eller positive saker på dagsordenen. I noen tilfeller trekker også New York Times flere saker inn i en artikkel, uten at disse har en rød tråd mellom hverandre. Et eksempel på det er fra side 8 i utgaven fra 8 september.¹⁰⁴ Her er det en artikkel med overskriften

---

¹⁰³ Myers i Stempel & Windhauser 1991: 115.

¹⁰⁴ New York Times, 8. september: 8.

«Mondale Explains Role for Religion». Her sikter de til en sak som har vært omtalt i avisen flere ganger de siste dagene. Mondale har i utgangspunktet beskyldt Reagan for å ville fjerne skillet på stat og religion. Det vil si at Reagan vil gjøre den kristne religionen mer sentral i staten. Reagan på sin side beskylder Mondale for å være antireligiøs og benekter at dette er hans mål. I denne artikkelen fremmer New York Times kun Mondales syn og ikke noe forsvar fra Reagan-administrasjonen. I samme artikkel går avisen over til å snakke om et angrep Mondale har gjort mot Reagans økonomiske politikk. Den eneste sammenhengen er at Mondale blir forsvart for sitt religiøse synspunkt av en demokrat og at dette skjer på samme dag som Mondale angriper Reagans økonomiske politikk. Dette er ikke en del av spalten «Campaign Notes» hvor en løs rød tråd hadde passet bedre inn. Det er derfor sannsynlig at dette er en taktikk New York Times bruker for å bygge mer kredibilitet rundt Mondales syn. Økonomi ble sett på som en sterk sak for republikanerne, mens verdipolitikk var en svak sak for demokratene.¹⁰⁵ Dette kan forklare hvorfor New York Times velger å trekke inn to ulike saker inn i samme artikkel. Ved å inkludere en urelatert sak fra er saksfelt hvor Mondale er sterkere kan Mondales angrep på økonomien virke mer fundamentert og troverdig.

Et annet grep som New York Times benytter seg av er å trekke inn følelser i artikler som handler om Mondale. Et eksempel er fra 5. november, som er mot slutten av valgkampen. Begge artiklene handler om de siste valgkampstallene til Reagan og Mondale.¹⁰⁶ Mondale sin er øverst på siden og har tittelen «Mondale, in Summation, Evokes Dr. King's Goal». Talen blir holdt i Memphis som er en historisk viktig by i forhold til Martin Luther King. Tittelen er inspirert av Mondales tale. Flertallet i publikum er afroamerikanere og Mondale prøver å trekke frem hvordan han alltid har støttet King. I tillegg prøver han å illustrere at Reagan ikke støtter afroamerikanske rettigheter. Store deler av talen hans blir gjengitt, og kommentarene som blir gitt på talen er i form av beskrivelser. Beskrivelsene prøver å gjengi følelsen Mondale ga publikum. Et eksempel er: «At this point Joan Mondale, who was seated on the pulpit, bit her lip and seemed on the edge of tears.»¹⁰⁷ Her viser reporteren oss at Mondales budskap er så ektefølt at hans egen kone begynner å gråte. Et annet eksempel er at reporteren prøver å vise leserne publikumets engasjement:

---

¹⁰⁵ Myers i Stempel & Windhauser 1991: 114.

¹⁰⁶ New York Times 5. november: B17.

¹⁰⁷ New York Times 5. november: B17.

«"The suffering in this valley is enough to make a stone cry," said Mr. Mondale. Denouncing Mr. Reagan for failing to fulfill promises in 1980 for better health care and more schools in the valley, Mr. Mondale shouted: "What have they done for you?"

"Nothing!" the audience responded.

"For four years they did it to you," cried Mr. Mondale. "On Tuesday you do it to them."»¹⁰⁸

Her viser reporteren at publikumet er engasjert i hva Mondale sier. Dette må bety at budskapet hans er ektefølt, og at Mondale er en engasjerende taler.

Artikkelen om Reagan sin tale er mindre direkte på sak. Det kommer ingen lange segmenter med sitater fra talen hans slik som med Mondale. I stedet blir talene hans kort oppsummert:

«On his Minnesota visit, Mr. Reagan approached the close of his last campaign for Presidential votes with another smiling attack on the Democrats and one more grave assertion that he had led America back from failure.»¹⁰⁹

Dette er en kort oppsummering og gir leserne lite innblikk i det faktiske innholdet i talen hans. Tilsvarende så blir Mondales angrep på Reagan sitert, og man vet hva og hvorfor Mondale gjør sitt angrep på Reagan administrasjonens sosialpolitikk. Dette innblikket får man ikke om Reagans angrep på Mondale og demokratene. Nyhetssaken om Reagans siste dag med taler har også fått det meste fokus på at Reagan gjør en overraskelses visitt til Minnesota, som er Mondales hjemstat.

«A day after they disowned any intent to "rub in" their lead in the polls by visiting the Democratic nominee's home turf, Reagan strategists did precisely that. Without the usual advance preparation, they hurried the President into a rural airport as recorded music played and travelers gawked at Air Force One.

---

¹⁰⁸ New York Times 5. november: B17.

¹⁰⁹ New York Times 5. november B17.

Some thought Mr. Reagan was using the sudden foray to embarrass Mr. Mondale. "Would the Gipper run up the score?" he was asked at an impromptu news conference.

"I don't think of it as running up the score," Mr. Reagan replied to the question referring to his once having portrayed the Notre Dame football hero George Gipp. "The Gipper would never quit until the final whistle."»¹¹⁰

I dette utdraget får leserne et inntrykk av at Reagan ønsker å godte seg med seieren. Meningsmålingene viser at han kommer til å seire uansett hva, så hvorfor ikke ta en svipptur til en av de få statene Mondale har mulighet for å vinne? Dette inntrykket blir dannet fordi reporteren har brukt negativt språk hvorav vi kan trekke et par eksempler ut fra sitatet ovenfor: «...”to rub” in their lead in the polls...» og «Some thought Mr. Reagan was using the sudden foray to embarrass Mr. Mondale.» Reporteren sier ikke her sin mening rett ut. Allikevel er det enkelt å trekke konklusjonen om at reporteren her ønsker å sette Reagan i et dårligere lys enn Mondale.

5.2. Chicago Tribune

Redaksjonen i Chicago Tribune støttet Reagan.¹¹¹ I likhet med New York Times og de andre avisene så har også Chicago Tribune noen faste innslag eller mønstre i avisene sine. På forsiden sin har de en egen oversikt som heter «Campaign '84». Her står overskrifter og sidetall på valgkampartiklene. Det er imidlertid ikke sånn at det ikke skrives om Reagan og politikk i denne. Siden han er sittende president, så får han og administrasjonen mulighet til å kommentere og få dekket politiske saker utenom det som står under «Campaign '84» banneret. Et eksempel på dette kan finnes i utgaven fra 10. oktober hvor Reagan er nevnt i artikkelen forsidesaken «U.S. gets 4th advance on it's allowance».¹¹² Dette er en sak som handler om kongressen og hvordan de arbeider med og diskuterer ulike spørsmål slik støtte til opprørerne i Nicaragua og mer penger til SDI. Begge deler er viktige saker for Reagan, og hans mening blir kjent i artiklene. Avisen

---

¹¹⁰ New York Times 5. november: B17.

¹¹¹ Myers i Stempel & Windhauser 1991: 115.

¹¹² Chicago Tribune 1984 1 oktober: 1 & 2.

delar meninger som ikke er enig med Reagan. Istedenfor å komme i form av utspill fra Mondale kommer dette fra demokratiske senatorer. De setter dermed ikke opp Reagan mot Mondale.

I tilleggssnumrene dukker det ofte opp politiske saker som ikke hører med i «Campaign 84» banneret. Noen av disse kan være ganske tunge med politiske saker. Tilleggsnummeret til utgaven fra 16. september. Den heter «Perspective» og forsiden er dedikert til to saker, begge hvor Reagan er sentral.¹¹³ Den ene handler om hvordan presidentvervet er laget for tv, og halve siden går til å forklare hvordan presidentenes medhjelpere hadde feilberegnet og laget en video som ikke var så gunstig for Reagan. Artikkelen fortsetter på nesten hele side fire, hvor den forklarer og viser leserne hvordan Reagans team vanligvis er veldig gode på å sende Reagan til steder hvor Reagan tar seg godt ut. En viktig del av dette er Reagans skuespillerbakgrunn. Den andre artikkelen fra forsiden handler om Reagan-administrasjonens nylige utvikling i relasjonen med Sovjet.

Begge artiklene viser et balansert bilde av Reagan, men det er verdt å merke seg at Mondale ikke blir nevnt. Artiklene legger ut og skriver om vanskeligheter for Reagan, noe som vanligvis ville kunne plassere denne artikkelen i «negativ» kategorien på analyseskjemaet. Siden Mondale ikke er nevnt bidrar det allikevel til å sette mer lys og oppmerksomhet rundt Reagan. Dette er i samsvar med Reagan sin taktikk om å snakke minst mulig om Mondale.

Et eksempel på hvordan Chicago Tribune dekker politikken er deknningen av Reagans overraskelsesbesøk til Minnesota.¹¹⁴ Dette er på et tidspunkt hvor Reagan leder med stor margin og det er kort tid igjen av valgkampen. Artikkelen ser mer ut som en fortelling enn en nyhetssak og objektivitet er borte for å kunne sette leseren inn i stemningen som er der hvor Reagan er i Minnesota denne dagen. Det blir beskrevet at Reagan møter på en gammel brannbil som kjører gjennom byen, og lar seg bli tatt bilde av foran jublene folkemasser:

«Deafening chants of “Four more years” filled the hall as Gov. James Thompson, chairman of Reagan-Bush ’84 in Illinois, said, “We the Republicans of Illinois who will sweep you to victory” have a “special surprise.” Then the audience displayed red, white and blue cards in a patriotic tribute.»

---

¹¹³ Chicago Tribune, 3. november: 1.

¹¹⁴ Chicago Tribune, 5. november: 17.

Dette er etter episode om brannbilen, men det fanger stemningsbildet som avisen prøver å skape i artikkelen. I likhet med hva som tidligere er illustrert fra New York Times, så vektlegger man følelser for kandidaten fremfor fakta. Dette må ikke nødvendigvis bety at Chicago Tribune gjør dette kun for å gi ekstra støtte Reagan, men kan være fordi de ønsker å gjøre de politiske artiklene mer engasjerende for leseren.

5.3. The Dallas Morning News

I likhet med Chicago Tribune, så har redaksjonen i The Dallas Morning News erklært støtte til Reagan.¹¹⁵ Til ulikhet fra Chicago Tribune, så er overskriftene i artiklene til The Dallas Morning News mer ubalanserte i favør demokratene enn hva Chicago Tribune er.¹¹⁶ Ifølge Guido & Stempel har det totalt sett 122 artikler som har en overskrift positiv til demokratene, 95 for republikanerne og 97 nøytrale.¹¹⁷ Til sammenligning så har Chicago Tribune, på Guido & Stempels oversikt, 97 for demokratene, 92 for republikanerne og 161 artikler klassifisert med nøytral overskrift. Chicago Tribune har mange flere nøytrale artikler enn The Dallas Morning News, i tillegg til at de har en mindre forskjell i overskrifter som foretrekker demokratene over republikanerne. Redaksjonene i begge avisene gikk allikevel ut med støtte for Reagan, så forklaringen kan ligge i at avisene ønsker å rapportere nyhetene på en nøytral og reflektert måte uavhengig av hvilken president de støtter.

The Dallas Morning News har også et eget banner for valget. Den heter her «Elections '84». Til forskjell fra Chicago Tribune, lister ikke denne opp et utvalg av artikler som handler om valget, men på side to har avisen oversikt over store saker i utgaven. Denne oversikten dekker heller ikke alt, men gjør at det er lettere å ha en viss oversikt over hvilke politikkområder avisen setter fokus på i de ulike utgavene. I ulikhet fra flere av de andre avisene, så er det her en oversikt over hver gang avisen bytter tema. Det vil si at avisen har gruppert artikler med samme tema. Det vil si at eksempelvis kan starte med valget, deretter utenrikssaker, så redaksjonelle artikler, sport, osv.

---

¹¹⁵ Myers i Stempel & Windhauser 1991: 115.

¹¹⁶ Guido & Stempel i Stempel & Windhauser 1991: 21.

¹¹⁷ Guido & Stempel i Stempel & Windhauser 1991: 21.

The Dallas Morning News legger også vekt på at Reagan ikke nevner Mondales navn når han holder talen som symboliserer starten på sin valgkamp.¹¹⁸

Når det gjelder religion viser heller ikke The Dallas Morning News at den er noe mer eller mindre imot religion enn hva de andre avisene er. Et eksempel på dette er utgaven fra 15. september hvor de fremhever ulike leserbrev de har mottatt.¹¹⁹ Det starter med at de fremhever leserbrev som er sterkt kritisk til Mondales utspill mot Reagan om religion, men etter en første runde med brev som er kritiske til Mondale sitt syn, så kommer det flere brev som er kritiske til hvordan Reagan takler religion.

5.4. The Los Angeles Times

Redaksjonen i Los Angeles Times erklærte ikke støtte til noen av kandidatene, men var ifølge Myers mer vennlig mot demokratene.¹²⁰ The Los Angeles Times har et oppsett som ligner ganske mye på New York Times. Artikkene kan ofte virke litt uoversiktlige, og de er ikke gruppert etter tema. Det finnes heller ikke et banner som viser hvilke saker som er en del av valgkampdekningen.

En ting som ofte forekommer i The Los Angeles Times er sidestilte artikler. På forsiden kan det være to like lange artikler, en som handler om hver kandidat. Disse står ved siden av hverandre og fortsetter senere i avisen. Der får de oppmerksomhet på hver sin side. Et eksempel på det er fra 6. november.¹²¹ Her rapporterer avisen fra den siste dagen i valgkampen. Begge kandidatene holder sin siste tale. Avisen tegner et dystert bilde av Mondale, som ikke lenger har noen mulighet til å vinne. I artikkelen om Reagan oppsummerer også avisen kort hvordan meningsmålingene går i Reagans favør. Ifølge avisen, får Reagan beskjed om at han leder over Mondale i alle delstater, og i 44 av de leder han med over 10%.¹²² Effekten dette har på velgerne kan resultere i to ulike ting, 1) Mondale sine velgere gir opp og anser slaget som tapt, eller 2) Reagan sine velgere er så sikker på at de kan vinne at de ikke lenger trenger å stemme. Begge kandidatene kommenterer på effekten som går verst utover seg selv. Mondale prøver å oppfordre

---

¹¹⁸ The Dallas Morning News, 4. september: 1 & 8.

¹¹⁹ The Dallas Morning News, 4. September: 30.

¹²⁰ Myers i Stempel & Windhauser 1991: 115.

¹²¹ The Los Angeles Times, 6. november: 1 og 10-11.

¹²² The Los Angeles Times, 6. september: 11.

velgerne sine til å sørge for den største overraskelsen i presidentvalgenes historie, mens Reagan advarer velgerne mot at han kan ende opp som Thomas E. Dewey som tapte valgkampen mot Truman i 1948, til tross for at han ledet på meningsmålingene. Avisen videreformidler begge kandidatenes bekymringer på lik linje, og sørger for at kandidatene blir behandlet likt i mengden nyhetsdekning når det gjelder valgkampen. I likhet med de andre avisene nevnes Reagan oftere, og har flere saker, dette fordi han er involvert i saker som ikke inngår i valgkampen.

Til tross for i utgangspunktet lik støtte så kan The Los Angeles Times meta artikler skade Mondale mer enn de skader Reagan. I en artikkel fra samme utgave, men tittelen «Mondale Probably Hurt the Most as Other News Put Squeeze on Campaign Coverage» forteller avisen interessen for valgkampen er synkende.¹²³ Dette er noe de mener har gått mest utover Mondalekampanjen. Årsaken til at dekningen er synkende er fordi de store nyhetskanalene ikke lenger har troen på at Mondale kan vinne. Slik vi kan se i disse sitatene:

«“If the polls are right, Mondale is about to get blitzed and should have gone over Niagara Falls in a barrel,” ABC’s Britt Hume opened his report on the Democratic nominee on Wednesday. “With polls so bleak he no longer discusses them, with his situation deteriorating by the hour,” NBC’s Lisa Myers reported on Tuesday, Mondale above all “wants to conclude what may be his last week of his political career with dignity and grace.”»¹²⁴

Dette tegner et bilde av en valgkamp som ikke lenger er spennende. Hensikten til The Los Angeles Times er ikke å få folk bort fra å stemme, eller å gjøre folk mindre interessert i valgkampen. De de gjør er å kommentere på nyhetsbildet, allikevel kan effekten bli at seerne og leserne blir mindre interessert i valgkampen, fordi de gjentar inntrykket om at den på dette punktet egentlig er ferdig. Som vist gjennom dette eksempelet, synes det ikke at Myers konklusjon om at The Los Angeles Times er mer vennlig mot Mondale stemmer. Måten han kalkulerte positivitet på var å se hvert avsnitt for seg selv, for så å konkludere om artikkelen totalt sett er vennlig mot en av kandidatene. Ser man på hvor artiklene plasser, hvor mange de er og hva slags dekning de gir så tegner det et annet bilde enn hva Myers skriver om.

---

¹²³ The Los Angeles Times, 6. september: 11.

¹²⁴ The Los Angeles Times, 6. september: 11.

5.5. The Baltimore Sun

Redaksjonen i The Baltimore Sun er av Myers kategorisert som nøytral.¹²⁵ I motsetning til Los Angeles Times, som heller ikke har erklært støtte for noen av kandidatene, har ikke Myers identifisert at de redaksjonelle artiklene støtter en kandidat mer enn en annen. Det er tydelig at The Baltimore Sun går inn for å gi begge parter omtrent mye dekning. Til likhet med de andre avisene blir det mest dekning til Reagan, men når det dukker opp store saker i valgkampen, så gir The Baltimore Sun ved mange tilfeller begge kandidatene en lang kolonne hver på forsiden. Disse kolonnene er likestilte og like lange.¹²⁶ Deretter får begge kandidatene egen spalteplass på hver sin side senere i utgaven.¹²⁷

Et godt eksempel for å analysere om The Baltimore Sun ser uavhengig ut for leserne er å se på en redaksjonell analyse av den andre presidentdebatten.¹²⁸ Oppsummeringen av debatten starter med at avisen forteller at det i grunn ikke var noen vinner av debatten, med mindre man kan si at Reagan vant ved å ikke virke gammel og utslitt.¹²⁹ Det blir tidlig fremstilt at ingen av kandidatene hverken gjør store feil, eller dominerer debatten. Analysen av debatten beskriver Mondales prestasjon slik:

«But Mr. Mondale was no slouch in the 90-minute session televised live from Kansas City, Mo. If his goal was to pound away at several themes – namely, that he would be though with the Soviets and that Mr. Reagan wasn't really on top of the presidential job – then he succeeded ably.»¹³⁰

Kommentaren om debatten kan nesten se ut som en nyhetsartikkel fra enkelte av de andre avisene. Det er lite dramatikk. Mondales opptreden blir beskrevet som positiv, men så er dette et avsnitt som oppsummerer Mondales opptreden. For Reagan kan vi se at Te Baltimore Sun skriver på tilsvarende måte:

---

¹²⁵ Myers i Stempel & Windhauser 1991: 115.

¹²⁶ The Baltimore Sun, 11. september: 1.

¹²⁷ The Baltimore Sun, 11. september: 6 & 7.

¹²⁸ The Baltimore Sun, 22. oktober: 1 & 3.

¹²⁹ The Baltimore Sun, 22. oktober: 1.

¹³⁰ The Baltimore Sun, 22. oktober: 3.

«This time Mr. Reagan seemed to be his old self, not the fellow who admitted to being “confused” at the end of the first debate and looked tired and drawn by the time that session was over. »¹³¹

Slik fortsetter hele oppsummeringen av debatten. Til slutt får leseren selv konkludere med hvem som vant. I likhet med hva Myers observerer, gir ikke The Baltimore Sun fordel til noen av kandidatene. De blir behandlet likt og selv i de redaksjonelle kommentarene er det ganske nøytralt språk sammenlignet med de andre avisene.

---

¹³¹ The Baltimore Sun, 22. oktober: 3.

6. Avisanalyse: avisene i samsvar med administrasjonens syn

Dette kapittelet er delt inn i 5 underkapitler. I tillegg til de tre politikkområdene som tidligere er vist, er det lagt på et fjerde saksområde som heter valgkamp. Dette fordi avisene skriver mange utviklinger i valgkampen som ikke blir fanget opp i de tre saksområdene som tidligere er identifisert i oppgaven. Hvert saksområde er delt inn i to deler, hvorav første er en oppsummering av hvordan avisene rapporterer om de ulike feltene, mens den andre delen viser hvordan dette kan passe med Reagan-administrasjonens mål og politikk.

I dette kapittelet skal noen saker trekkes frem og diskuteres i litt nærmere detalj. De er også gruppert etter politikkområdene, og det skal diskuteres hvordan de ulike avisene fremhever sakene og hvordan administrasjonen vil ha de fremstilt.

6.1. Valgkamp

Med valgkamp som kategoriseringskategori i analysen menes ting som kommenterer på sider ved kandidatenes personlighet, meningsmålinger, taktikker og dekning som ikke inneholder budskap på politiske saksfelt. Dette er et område som har mye å si for hvordan folk stemmer, men som er vanskelig å forhåndsanalysere. Fordi han ser på sitt politiske prosjekt som uferdig, omtaler Reagan valgkampen i 1984 som svært viktig.¹³² Reagan mener at Mondale er en generisk demokratisk «tax and spend» kandidat.¹³³ Om valgkampen skriver Reagan at han for hver dag blir mer og mer sur på Mondale.¹³⁴ Dette fordi Mondale kaller Reagan en løgner. Spesielt dårlig liker Reagan at Mondale hevder Reagan har en plan om å heve skattene, men ljuger til velgerne. Dette er også noe avisene tar opp som en del av valgkampen. Utenom det går ikke Reagan i mye detalj om hva som skjer i valgkampen, eller om ulike utviklinger i valgkampen. Han møtte på en optimisme hos folket og lite motstand fra sin motkandidat.¹³⁵

6.1.1. Valgkampåpningen

Åpningsdagen i valgkampen ble dekket på ulike måter av de ulike avisene. New York Times skriver mye om åpningsdagen og siterer deler av talene til kandidatene.¹³⁶ I artikkelen om

---

¹³² Reagan 1990: 325.

¹³³ Reagan 1990: 325.

¹³⁴ Reagan 1990: 327.

¹³⁵ Reagan 1990: 330-331.

¹³⁶ New York times, 4. september: A1 & B8.

Reagan vier de mye plass til flere av kommentarene hans. Først står de usvart men mot slutten av artikkelen påpeker New York Times at Reagan aldri svarer på kritikken han tidligere har fått av demokratene. De nevner blant annet at Reagan ikke sier noe om kvinnene som er misfornlyde med han, eller at budsjettene hans gir USA høyere gjeld. New York Times påpeker også at flere av valgløftene som Reagan ga i 1980, ikke har blitt holdt. Motsvarene på utsagnene til Reagan kommer i form av at skribenten skriver sin mening/faktaopplysning, og ikke ved at de intervjuer personer med andre meninger.

Chicago Tribune gir en litt annen beskrivelse av Reagans valgkampåpning.¹³⁷ Slik som fra andre avsnitt i artikkelen:

«Reagan came home to California for two big outdoor Labor Day rallies at which he stressed the already well-rehearsed GOP campaign themes of optimism, opportunity and focus on the future.»

Språket her er mer positivt om republikanerne. Det samme finnes også i New York Times, men istedenfor å si det rett ut, viser de budskapet gjennom sitater fra Reagan, slik som i dette tilfellet:

«"My friends, we are going to use this national campaign to build a fire of hope that links all America together," the President declared in returning to his political roots here and turning fully to his last race for the White House.»¹³⁸

The Dallas Morning News deler dette sitatet for å få frem Reagans optimisme:

«"The future we are building is not about promises, but about promise," he said, appearing unruffled by about 100 noisy anti-Reagan demonstrators. "The future we are building is not for one special interest group or another, but for all people"»¹³⁹

I likhet med New York Times så viser The Dallas Morning News optimismen gjennom sitater istedenfor å si det eksplisitt slik som Chicago Tribune. Det kan dermed synes at dette ikke er et

---

¹³⁷ Chicago Tribune, 4. september: 1 & 13.

¹³⁸ New York Times, 4. september: 1.

¹³⁹ The Dallas Morning News, 4. september: 8.

bestemt konservativt grep for å fremme Reagan. Vi kan se på hvordan de nøytrale avisene velger å fremstille Reagan på valgdagsåpningen. Los Angeles Times:

«President Reagan officially opened his fall reelection drive in politically friendly Orange County Monday, telling cheering tens of thousands that he will use the final campaign of his career “to build a fire of hope that links all of America together.”

“The great crusade” to change America that he began four years ago is “just beginning,” he said. “You ain’t seen nothing yet.”

Proclaiming “a little home state pride,” the former California governor began his nine-week drive for a second term in the heart of his original conservative political base, the county that gave him his biggest vote majority in the nation in 1980.»¹⁴⁰

The Baltimore Sun:

«An audience of more than 30,000 stood in the sun and cheered as Mr. Reagan exhorted them to “see things brightly through the expanding vistas of opportunity and vision, and not darkly through the prism of the past.”

Whitin the Reagan vision of the American future were his “four great goals” of sustained economic growth, a philosophy of traditional values, the “challenge” of remaining “prepared for peace” and charting new frontiers.»¹⁴¹

Ingen av avisene skiller seg kraftig ut, men det er merkbart at New York Times ikke viser sitater fra Reagans snakk om optimisme og fremtiden, mens de andre avisene, både nøytrale viser sitater. Når det gjelder å komme med utsagn om talen som blir presentert som fakta, slik som at New York Times beskriver talen som optimistisk, er det bare Chicago Tribune som gjør det samme. De andre avisene velger å kun vise det gjennom sitater fra Reagans tale.

Om det er mest effektivt å «fortelle» leserne om optimisme, eller å «vise» det frem er uklart, men for Reagan sin del, så ønsker han å bli hørt, eller lest, av flest mulig. Dette får han større

---

¹⁴⁰ The Los Angeles Times, 4. september: 1.

¹⁴¹ The Baltimore Sun, 4. september: 1.

mulighet til hos de fire sistnevnte avisene. I tillegg så er New York Times de eneste som kommenterer imot Reagans utspill. Alle avisene løfter også frem Mondale sin tale, og gir i utgangspunktet denne samme behandling som Reagan sin. Så selv om New York Times kan se ut til å være mer kritisk mot Reagan, så er de også kritiske mot Mondale.

Konklusjonen av rapporteringen fra valgkampåpningen er Reagan blir behandlet rettferdig av alle aviser, men Reagan-kampanjen vil trolig se seg mindre tjent med New York Times sin dekning. Selv om dekningen fra New York Times er annerledes, så er den allikevel ikke urettferdig.

6.1.2. Meningsmålinger

Meningsmålinger blir brukt av avisene for å kunne si noe om hvordan valgkampen utviklet seg, mens kandidatene bruker meningsmålingene for å se hvordan velgerne responderer på deres strategier. Her følger et kort overblikk over hvilke tall avisene rapporterte, og hvordan disse utviklet seg over valgkampen. Hensikten med dette er å vise frem hvilken situasjon Mondale var i, og at valgkampen hadde nesten ingen effekt på noen av partene. Valget kunne altså vært den 3. september, og man hadde trolig endt opp med samme resultat. Chicago Tribune og The Dallas Morning News bruker ikke egne meningsmålinger, og rapporterer stort sett andres meningsmålinger i forbifarten. Det er lite konkrete tall de rapporterer om.

Los Angeles Times viser den 2. september at Reagan gjør det veldig godt på deres meningsmåling.¹⁴² Her har Reagan en 27 prosentpoengs ledelse på Mondale. I tillegg gjør Reagan det bra på meningsmålinger fra et par av de viktige vippestatene.

19. november er det en meningsmåling fra New York Times som sier at 54% planla å stemme på Reagan mot 33% på Mondale.¹⁴³ I tillegg er det en større andel av de som ikke har bestemt seg, som lener seg mot å stemme på Reagan fremfor Mondale. Andre aviser har lignende meningsmålinger.¹⁴⁴

---

¹⁴² The Los Angeles Times, 2. september: 1.

¹⁴³ New York Times 19. november: B9.

¹⁴⁴ The Baltimore Sun, 16. september: 1 & 16. Chicago Tribune, 2. oktober: 1 & 12. New York Times, 15. oktober: 24.

I valgkampen finnes det flere utspill på at Mondale ikke trenger å ta igjen Reagan på meningsmålingene. Kommer han nærme nok så vil han allikevel vinne flest mandater.¹⁴⁵ I denne artikkelen blir det nummeret satt som 7-8 prosentpoeng bak. Mondale på sin side, argumenterer for at meningsmålingene kan være feil, og at velgerne ikke må gi opp håpet om at han kan vinne.¹⁴⁶ Mondale-kampanjen velger også å vektlegge at meningsmålinger sier Mondale var best i debatten og at han er på vei mot å bygge et «momentum» som skal ta igjen Reagan.¹⁴⁷

Mot slutten av valgkampen har Reagan en veldig stor ledelse på meningsmålingene.¹⁴⁸ Dette blir kommentert av avisene. Ifølge en undersøkelse gjort på norske politikere, så tror politikerne selv at meningsmålingene har en stor effekt på hva velgerne stemmer.¹⁴⁹ Samtidig, er det også en overvekt av politikerne som mener at det er en fordel å ligge godt an på meningsmålingene.¹⁵⁰ Meningsmålingene har i nyere tid blitt mindre troverdig i USA, men meningsmålingene i USA har tradisjonelt sett blitt respektert og hatt høy troverdighet.¹⁵¹

6.1.3. Kandidatenes strategi i valgkampen

En utvikling som er interessant å observere i valgkampen er hvordan kandidatene har sine strategier. Reagan kampanjen sier tidlig at deres taktikk er å ikke nevne Mondale og bruke lite tid på å kritisere demokratens politikk. Han prater om idéer og sprer optimisme snarere enn å snakke om personer.¹⁵² Dette er en taktikk som Reagan stort sett holder seg til i løpet av valgkampen. Dette illustreres i alle avisene uavhengig av geografisk tilhørighet og hvilken kandidat redaktørene foretrekker.

Mondale-kampanjen er litt mer vanskeligstilt en Reagan-kampanjen siden den starter valgkampen med dårlige meningsmålinger, og som vist, blir ikke meningsmålingene noe særlig bedre i løpet av valgkampen. Dette gjør at kampanjen velger å endre taktikkene sine. I starten av valgkampen går de for å angripe Reagan på politikkområder de anser seg selv som sterke. Dette

---

¹⁴⁵ New York Times, 12. oktober: 35

¹⁴⁶ New York Times, 29. oktober: 18.

¹⁴⁷ Chicago Tribune, 10. oktober: 12.

¹⁴⁸ Chicago Tribune 3. november: 2. New York Times, 4. november: F8.

¹⁴⁹ Aalberg 2010: 455.

¹⁵⁰ Aalberg 2010: 456.

¹⁵¹ Waldahl & Beyer 2008: 435-436.

¹⁵² New York Times, 4. september: A1 & B8. Chicago Tribune, 4. september: 1 & 13.

The Dallas Morning News, 4. september: 8.

gjelder hovedsakelig verdipolitikk, men også innenfor økonomi.¹⁵³ Det at Mondale-kampanjen anser seg selv som sterkere innenfor økonomi, kan virke litt merkelig siden det finnes meningsmålinger som tilsier det motsatte.¹⁵⁴ Mondale angriper også Reagan direkte, og beskylder han for å ljuge.¹⁵⁵ Selv om det synes å være taktikken, kommer det likevel frem at Mondale-kampanjen ved flere tilfeller også prøver å angripe Reagan på forsvarspolitikken.¹⁵⁶ De angriper altså Reagan på alle store politikkområder. Grunnen til at de ikke holder seg tro mot egen valgkampstrategi kan være grunnet de dårlige meningsmålingene samt at Mondale tidlig blir kritisert av sine egne for å drive en dårlig valgkamp.

Den 7. september skriver New York Times om et møte mellom Mondale og demokratene i kongressen.¹⁵⁷ På møtet blir Mondale kritisert for å ikke presse Reagan hardt nok på sentrale politikkområder. Mondale og ledende demokrater konkluderer med at noe av årsaken er at media ikke dekker angrepene i tilstrekkelig grad. Mondale blir altså tidlig kritisert av egne partifeller for å drive en dårlig valgkamp. Senere i valgkampen blir han også beskrevet som at hans egne partifeller unngår han.¹⁵⁸

Når det har gått 3-4 uker av valgkampen ser vi Mondale-kampanjen skifte strategi. Den nye strategien ser ut til å være å ikke angripe Reagan som en likemann, men heller som en person som ikke har helt kontroll på hva som skjer. Dette kan vi se i New York Times 2. oktober. Om atomvåpen og hvordan de brukes uttaler Mondale at Reagans hjerte er på rett plass, men at han ikke kan noe om atomvåpen.¹⁵⁹ Reagan har nemlig tidligere i valgkampen sagt at han kan tilbakekalle atomraketter som har blitt avfyrt. Dette var umulig, og det er dette Mondale sikter til. Ved å angripe Reagans kompetanse kan det være at han prøver å få velgerne til å tenke at Reagans karisma ikke automatisk gir han kompetanse. På den måten vil kanskje noen velgere se forbi den person de liker best og heller se på hvilke saker de er enige i. Meningsmålinger fra flere aviser tilsier at denne taktikken også er feilslått.

---

¹⁵³ The New York Times, 8. september: 1.

¹⁵⁴ The Los Angeles Times, 3. september: 1. New York times, 2. september: 20.

¹⁵⁵ The Dallas Morning News, 4. september: 1.

¹⁵⁶ The Los Angeles Times, 21. oktober: 27.

¹⁵⁷ New York Times, 7. september: A15.

¹⁵⁸ The Baltimore Sun, 24. september: 4.

¹⁵⁹ New York Times, 2. oktober: A22.

Avisene bekrefter Reagans oppfattelse av valgkampen er preget av optimisme. På åpningstalen til Mondale rapporterer avisene om regn og lite publikum, mens hos Reagan ble det rapportert om sol og optimisme. Meningsmålingene går også til Reagans favør, og Mondale klarer aldri å hevde seg der. Mondales hyppige strategiskifter er et symptom på at han hadde problemer med å effektivt kunne angripe Reagan. Optimismen rundt Reagans valgkamp kan ha en selvforsterkende effekt i form av at velgerne får et innblikk fra avisene som tilsier at folk er begeistret for Reagan. Da kan de selv tenke at det er et allment akseptert konsept at Reagan bringer meg seg optimisme og positivitet.

6.2. Økonomi

Innenfor økonomi har oppgaven sett på hvordan avisene henstiller seg til det budsjettgrunnlovstillegget som Reagan har foreslått. I tillegg skal oppgaven se på Mondales angrep på Reagans budsjett, og hvordan Reagan svarer på påstanden om at hans administrasjonen planlegger å øke skattene, men holder det skjult for velgerne.

6.2.1. Økte skatter?

Den 11. september rapporterer The Baltimore Sun om skattepakken som Mondale har annonsert.¹⁶⁰ Mondales mål med sin skatteplan er å få et balansert budsjett, noe Reagan lovte i 1980, men som han ikke har fått til. Mondale foreslår kutt å spare penger ved flere deler av staten, men i motsetning til Reagan planlegger hans også å øke skattene. Mondale lurte på hvordan Reagans budsjett skal gå opp og argumenterer for at det foreløpig ikke er tilfelle at Reagan sine budsjetter går i null.¹⁶¹ Reagan-administrasjonen på sin side argumenterer for at Mondale kutter noen budsjettposter for å lure til seg velgere. De mener han ikke kommer til å gjennomføre kuttene sine. De mener også at Mondales foreslåtte kutt i forsvarsbudsjettet er skummelt for landets sikkerhet.

The Baltimore Suns analyse av Mondales skatteplan fra den 11. september kan bidra til å forklare hvorfor denne skattepakken ikke blir populær:

---

¹⁶⁰ The Baltimore Sun, 11. september: 1 & 3.

¹⁶¹ The Baltimore Sun, 11. September: 6.

«Mr. Mondale's proposed tax increases, raising \$86 billion in 1989, do not fall solely on the rich who Mr. Mondale has said are President Reagan's friends.

Families of four with adjusted gross income exceeding \$25,000 would face a tax increase because of Mr. Mondale's proposed delay in the indexing of tax brackets to inflation, now scheduled to be effective next January 1. Single taxpayers with adjusted gross incomes exceeding \$45,000 and couples with more than \$60,000 would have their taxes raised because of the repeal of part of the third stage of Reagan tax cut enacted in 1981, what Democrats call an income cap on the third year.»¹⁶²

Dette betyr at skattene også vil øke for folk som ikke vanligvis ville blitt betegnet som rike. Selv om disse som faller inn i denne kategorien er relativt velstående, er beskjedne fra The Baltimore Sun tydelig på at dette er mennesker som ikke tilhører den økonomiske elite. Dette kan virke unødvendig når økonomien under Reagan tilsynelatende går bra. Chicago Tribune og The Dallas Morning News har også skrevet artikler som forklarer at dette i realiteten vil bety skatteøkning, også for noen av de som ikke betegnes som de «rike venne til Reagan». Her er et sitat fra Chicago Tribune hvor de omtaler finansminister Donald Regans svar på Mondales skattepakke:

«He charged the plan would cost an average family \$1,00 a year in new taxes. "But if he doesn't achieve all the blue smoke that's in there," he added, "he would then have to cut the deficit strictly by raising taxes. That would be over \$1,800 per household." »¹⁶³

Her fra første avsnitt i The Dallas Morning News sin artikkel om skatteplanen:

«Democratic presidential nominee Walter Mondale provided a blue print Monday for reducing the projected 1989 budget deficit by two thirds, largely by cutting spending and raising taxes on the upper middle class and the rich.»¹⁶⁴

Begge disse artiklene inneholder budskapet om at det er flere enn de rike som må betale for Mondales skattepakke. Overskriftene i New York Times og Los Angeles Times er: «Mondale

---

¹⁶² The Baltimore Sun, 11. september: 6.

¹⁶³ Chicago Tribune, 11. september:2.

¹⁶⁴ The Dallas Morning News, 11. september: 1.

Program Would Raise Taxes \$85 Billion By '89» og «Mondale Unveils Tax, Deficit Plan. Business, Higher Income Levies Total \$85 Billion, Defense Cuts \$25 Billion». ¹⁶⁵

Av disse er det kun Los Angeles Times som umiddelbart sier oss at dette ikke egentlig gjelder de med vanlig inntekt. Begge de to sistnevnte gir et visst forsvar av Mondales plan ved at de forteller om hvordan underskuddet på statsbudsjettet ikke kan øke for alltid. Alle fem gjentar Mondales oppfordring til Reagan om å svare på hvordan han skal kutte underskuddet. Ifølge Mondale, sparer Reagan de dårlige nyhetene til etter valget.

Påstanden om at Reagan også må øke skattene gjentar han flere ganger i valgkampen, og er et område hvor Mondale tenker at han kan vinne ordskiftet mot Reagan. På samme måte som Mondale angriper Reagan, blir Mondale også angrepet tilbake. ¹⁶⁶

I et innlegg fra en Chicago Tribune hevder i en redaksjonell artikkel at Mondale tapte valget 19 juli 1984. ¹⁶⁷ Dette er dagen hvor Mondale lovte at han ville redusere budsjettunderskuddet med en tredjedel i løpet av sin første periode som president. Chicago Tribune argumenterer her med at dette ikke føles realistisk for velgerne, og dette er vanskelig, kanskje til og med umulig, selv med skatteøkningene Mondale har foreslått. Det budsjettgrunnlovstillegget blir også brukt som et argument for at, til tross for sine budsjettunderskudd, så ønsker Reagan å få til en lov som hindrer budsjettunderskudd. ¹⁶⁸ Mondale gjør ikke det, så det vil også bygge ned troverdigheten hans om at han skal kutte budsjettunderskuddet. Når avisene har denne oppfatningen, vil også befolkningen bli påvirket til Mondales plan er urealistisk og uklar.

Dette passer godt med hva Andersons fokus på økonomi som viktigste sak for administrasjonen. Reagan fortsatte å sette økonomi høyt prioritert fra kampanjen i 1980, gjennom første presidentperiode, også etter Anderson, og det er derfor Reagan vinner ordskiftet mot Mondale i denne debatten. Til tross for at forskningen nevnt tidligere i oppgaven sier at Reagans økonomiske politikk ikke var gjennomførbar. I etterkant er det derfor lett å si at Mondales økonomiske politikk var en mer realistisk og fornuftig økonomisk politikk.

---

¹⁶⁵ New York Times, 11. september: 1. The Los Angeles Times, 11. september: 10

¹⁶⁶ Noen eksempler er: The Los Angeles Times, 13. september: 26. The Dallas Morning News, 27. september: 6. Chicago Tribune, 3. oktober: 4. The Dallas Morning News, 14. oktober: 46.

¹⁶⁷ Chicago Tribune, 7. oktober: section 5, 3.

¹⁶⁸ Chicago Tribune, 5. oktober: 23.

6.2.2. Budsjett-grunnlovstillegg

I motsetning til de fleste andre av saksfeltene som blir tatt opp her, så når ikke det budsjettgrunnlovstillegget forsidene av avisene. Dette er en gammel sak, og ikke i fokus for valgkampen. Det finnes allikevel noen leserbrev og redaksjonelle artikler som tyder på at det er en interesse for det.¹⁶⁹ Det blir også tatt opp egne saker om budsjett grunnlovstillegget i delstatsforsamlingene.¹⁷⁰ Siden denne saken som oftest er dyttet langt bak i avisene kan det tyde på at dette er et saksfelt som stort sett fanger interessen til de som er over gjennomsnittet interessert i politikk. Dette saksfeltet har et mer begrenset utslagsfelt enn de andre nevnt her, men som tidligere forklart i oppgaven vil ofte de som leser mye aviser ha en påvirkningskraft på andre i samfunnet.

The Dallas Morning News argumenterer for at det ikke er så mye politisk arbeid igjen til før det budsjettgrunnlovstillegget kan bli en realitet.¹⁷¹ Noen dager tidligere argumenterer The Baltimore Sun for at et budsjett-grunnlovstillegg ikke har noen realistisk vei for å faktisk bli en vedtatt.¹⁷² Redaksjonene i disse to avisene ser ut til å være helt uenige om et budsjett-grunnlovstillegg er realistisk å innføre. Kanskje er dette noe administrasjonen også tenker er urealistisk, og derfor er det noe Reagan ikke snakker så mye om lenger? I The Baltimore Sun sin magasin-valgspesial skriver det at Reagan snakker om budsjettgrunnlovstillegget hele tiden.¹⁷³ Dette reflekteres ikke hvor ofte avisene nevner dette i løpet av valgkampen. Det kan være en mulighet at Reagan snakker om det under debatter og taler, men at det ikke blir reflektert i nyhetsartiklene. Dette fordi det går over hodet på mange av velgerne. Hadde interessen vært høy ville det vært skrevet mer om dette i avisene.

Budsjettgrunnlovstillegget ser ut til å være en sak hvor Reagan har sto personlig interesse, men han klarer ikke å få satt den på agendaen. Selv hos Chicago Tribune og The Dallas Morning News, så blir budsjettgrunnlovstillegget kun nevnt et fåtall ganger i løpet av valgkampen og det er veldig få artikler som omhandler budsjettgrunnlovstillegget som hovedtema. I de tilfellene det foreslåtte grunnlovstillegget er hovedtema er det i redaksjonelle artikler.

---

¹⁶⁹ Chicago Tribune, 23. oktober: 14. The Dallas Morning News, 4. september: 14.

¹⁷⁰ The Baltimore Sun, 5. september: 9.

¹⁷¹ The Dallas Morning News, 4. september: 14.

¹⁷² The Baltimore Sun, 9. september: D7.

¹⁷³ Sun Magazine, 4. november: 29.

6.3. Utenrikspolitikk

Forsvarspolitisk introduserer Reagan nye noen nye idéer fra tidligere presidenter. Det ene er hans anti-missile forsvarssystem (SDI) og det andre er at han ønsket en kraftig økning av forsvarsbudsjettet etter Carter. Begge disse sakene er ting som vi har sett er viktige for Reagan og det er også saker som står sentralt i valgkampen. Dette sier noe om at Reagan klarte å sette agendaen når det gjelder utenrikspolitikk eller spørsmål om forsvar. Før valgkampen er det et flertall av befolkningen, ca 55% mener han har gjort en god jobb med utenrikspolitikken.¹⁷⁴ Det vil si at før valgkampen begynner så har Reagan en liten ledelse på Mondale rundt forsvarspolitiske spørsmål. Det at disse to sakene var på agendaen til avisene var gunstig for Reagan.

6.3.1 SDI/Star Wars

SDI (Strategic Defense Initiative) er heller ikke alltid positivt omtalt av avisene som støtter Reagan. Det kan for eksempel bli omtalt som dyrt, og Chicago Tribune peker på en svakhet ved at SDI ikke beskytter satellitter.¹⁷⁵ Ifølge artikkelforfatteren, Stephen Chapman, vil ikke satellitter kun være ekstremt viktig for at SDI skal fungere, men også for beredskapen til USA i tilfelle en krig med Sovjet. Mondale er også imot prosjektet, noe som kommer frem ved at han planlegger å kutte mye av pengene til forsvarsbudsjettet, og da spesielt av pengene som blir brukt for å utvikle SDI.¹⁷⁶

SDI blir ofte dratt frem i nyhetene, og er en populær sak som ofte blir involvert i andre saker som handler om enten utenrikspolitikk eller økonomi.¹⁷⁷ Av de fleste blir det kalt «Star Wars» fremfor SDI, og som Anderson kommenterer er betydningen av det ment negativt, men mange konservative har tatt til seg uttrykket og bruker det positivt.¹⁷⁸

SDI ser ut til å ha stor interesse blant velgerne. I tillegg til at det dukker opp i store saker som handler om utenrikspolitikk, dukker det også opp på tv. NBC hadde en faktaserie som handlet om SDI, hvordan det endrer USAs atompolitikk og hvordan Sovjet reagerte på dette.¹⁷⁹ Denne

---

¹⁷⁴ The Los Angeles Times, 3. september: 1.

¹⁷⁵ Chicago Tribune, 16. oktober: section 5, 2.

¹⁷⁶ The Baltimore Sun, 11. september: 6. The Los Angeles Times, 4. september: 8.

¹⁷⁷ Eksempler: The Los Angeles Times, 5. september: 1 & 14. Chicago Tribune, 6. oktober: 1 & 2. Chicago Tribune, 7. oktober: 1.

¹⁷⁸ Anderson

¹⁷⁹ The Los Angeles Times, 8. september, part 5, 10.

gikk regelmessig under valgkampen. Programmet introduserte synspunkter fra de som var for og de som var imot. Et eksempel er en debatt på programmet mellom Robert McNamara og Casper Weinberger, forsvarsministere for henholdsvis Kennedy/Johnson-administrasjonen og Reagan-administrasjonen.¹⁸⁰

Demokratene er relativt forsiktige med å angripe SDI direkte, men ved flere tilfeller foreslår de å redusere budsjettutgifter nettopp på SDI.¹⁸¹ Pengebruken av SDI blir av Mondale omtalt som en av administrasjonens største feil.¹⁸² I ettertiden vet vi at SDI ikke ble realisert, og sann sett vet vi at Mondale og demokratene hadde rett når de sa at penger ikke kunne realisere SDI. Ifølge Reagan og Anderson, bidro pengebruken på SDI til å bedre relasjonen med Sovjet på en annen måte, nemlig sovjetisk frykt for at det kunne realiseres. I så fall ville ikke Sovjet ha noen mulighet til å vinne over USA i en eventuell atomkrig. Dette førte senere til samtaler med Sovjet, men på under valgkampen finnes de tingen indikasjon blant avisene på at dette kan være et mulig resultat av utviklingen av SDI.

6.3.2. Samtaler med Sovjet

Mondale vil redusere SDI og angrepskapasitet. På den måten viser de velvilje, og da vil Sovjet forhandle.¹⁸³

Det at Reagan-administrasjonen sine forsøk på å forhandle om nedrustning, og at forhandlingene ble mislykket ser ikke ut til å ha skadet Reagan blant velgerne. Meningsmålinger sier at velgerne fortsatt har stor tillit til hans politikk rundt forhandlinger med Sovjet.¹⁸⁴

I valgkampen er det imidlertid ikke forhandlinger som står på agendaen, men samtaler for å i fremtiden kunne oppnå forhandlinger. Reagan-administrasjonen beskylder Sovjet for å drenere mulige forhandlinger, og ikke ville holde samtaler fordi de ikke ønsker at Reagan skal vinne valget. Ifølge deres logikk, vil en seier til Reagan, som anser seg selv tøff mot Sovjet, bety at han får en seier han kan vise til i valget. Dette ønsker ikke Sovjet å gi han. Samtidig er denne

---

¹⁸⁰ Chicago Tribune, 8. september: 15.

¹⁸¹ The Los Angeles Times, 7 oktober: 18.

¹⁸² The Los Angeles Times, 21. oktober: 1 & 27.

¹⁸³ The Los Angeles Times, 8. oktober: 23.

¹⁸⁴ Chicago Tribune, 24 september: 11.

perioden preget av det sovjetiske lederskapet er usikker grunnet Tsjernenkos dårlige helse og lite aktivitet i det offentlige rom.¹⁸⁵

I valgkampen oppstår allikevel en utvikling på dette feltet når den sovjetiske utenriksministeren Gromyko tilbyr å åpne samtaler med USA. Det planlagte møtet deres skulle skje i sammenheng med at begge var på en FN-samling. Dette er i utgangspunktet ikke unormalt, men blir slått opp stort i avisene.¹⁸⁶

The Dallas Morning News skriver den 34. september om at det første møtet mellom Reagan og Gromyko har skjedd.¹⁸⁷ Dette er første gang Reagan har møtt et medlem høyt oppe i det sovjetiske systemet. At dette skjer under valgkampen tyder på at påstanden om at Sovjet ikke ønsket forhandlinger grunnet valgkampen, ikke stemmer eller er unøyaktig. Ifølge avisen, skal Reagan ha sagt til Gromyko at han ønsker et konstruktivt forhold til Sovjet, basert på realistiske forventninger.¹⁸⁸ Denne samtalen var uformell, men de avtaler at de skal møtes igjen i Washington til formelle samtaler.

En oppsummering om Reagans uttalelser om hvordan hans syn på forholdet til Sovjet kan oppsummeres med dette utdraget fra artikkelen «Reagan Campaigns as a Peace Candidate» fra The Dallas Morning News:

«“The world is a dangerous place,” Reagan said. “We must be strong enough and confident enough to be patient when provoked, but we must be equally clear that past a certain point our adversaries push us at their peril. Uncle Sam is a friendly old man, but he has a spine of steel.”»¹⁸⁹

Sitatet er tatt fra en tale Reagan holder til FN. Dette budskapet har en dobbel betydning i form av at det skal nå ut til Sovjet, men også til velgerne. Reagan blir av Mondale beskyldt for å drive Sovjet lenger og lenger fra hverandre, derfor må han komme med slike utspill for å vise at han driver handel fordi tidligere forsøk ikke har fungert. Reagan sitt argument er at man ikke kan fortsette å handle slik som tidligere presidenter, men må vise Sovjet at USA har en sterkere

---

¹⁸⁵ New York Times, 3. september: 3.

¹⁸⁶ Chicago Tribune, 11. september: 1. The Dallas Morning News, 11. september: 1. New York Times, 11. september, 1. The Los Angeles Times, 11. september: 1. The Baltimore Sun, 11. september: 1.

¹⁸⁷ The Dallas Morning News, 24. september: 1 & 12.

¹⁸⁸ Ibid, 1.

¹⁸⁹ The Dallas Morning News, 27. september: 6.

posisjon. To dager tidligere har Reagan vist frem en ny ramme for våpenreduksjon.¹⁹⁰ Dette bidrar også til at han viser velgerne at han er seriøs når han sier at han er interessert i å faktisk forhandle med Sovjet. Det er ikke noe han sier bare for å få stemmer. Det at han faktisk møter Gromyko bidrar til at Mondales anklager om Reagans utenrikspolitikk ikke biter på velgerne.

Den 2. november argumenterer The Baltimore Sun, i en redaksjonell artikkel, at utviklingen av SDI vil skade mulige forhandlinger med Sovjet om nedrusting.¹⁹¹ Altså er det en mulighet for at Mondales anklager om at Reagan hindrer samtaler med Sovjet grunnet utviklingen av SDI også påvirker avisene og hva de rapporterer. På en annen side, blir det rapportert om at Gromyko møter amerikanske talsmenn etter møtet med Reagan og avisene rapporterer om en generell treg, men positiv utvikling etter møtet.¹⁹² Siden møtet er relativt tidlig i valgkampen fungerer heller ikke her Mondale sin strategi.

Totalt sett gagner begge fokussakene Reagan i utenrikspolitikken. SDI blir får ikke så stor oppmerksomhet, men avisene rapporterer om at han får til samtaler med Sovjet. Det kommer ikke noe av betydning ut av disse samtalene, men han har tidligere blitt beskyldt for å ikke ønske samtaler. Saken er ofte i nyhetsbildet, og det at Reagan møter Gromyko og administrasjonen har samtaler på Sovjet gir Reagan ekstra nyhetsoppmerksomhet kontra Mondale. Hadde det ikke skjedd noe på denne fronten ville det bidratt til mindre fokus på Reagan og kanskje kunne hjulpet Mondale med å få frem sine saker.

6.4. Verdipolitikk: religion, stat og tradisjonelle verdier

Et emne som farger den tidlige valgkampen, er Reagans uttalelser om sammenhengen med religion og stat. Reagan har foreslått et nytt grunnlovstillegg som handler om bønn i skolen.¹⁹³ New York Times impliserer at han sier at de som ikke følger en religion, og da særlig kristendom, ikke har en like god moral som gode religiøse borgere.¹⁹⁴ Dersom man stemmer imot hans grunnlovstillegg vil man bli sett på som om man er imot religion, noe som muligens er Reagan-administrasjonens hensikt med dette grunnlovstillegget. Av Mondale blir Reagan

---

¹⁹⁰ The Dallas Morning News, 25. september: 1.

¹⁹¹ The Baltimore Sun, 2. november: 15.

¹⁹² The Los Angeles Times, 31. oktober: 7.

¹⁹³ Chicago Tribune, 16. september: section 5, 2.

¹⁹⁴ New York Times, 9. september: 4.

beskyldt for å ønske å fjerne skillet mellom religion og stat.¹⁹⁵ Edsalls argument om at Reagans vektlegges på økonomi og frihet indirekte er verdipolitikk sier noe om at Reagan faktisk ønsker å holde stat og religion avskilt. Dette fordi personlig frihet og individualisme vil svekke utgiftene tilknyttet borgerrettigheter. Argumenterer han for et sterkere forhold mellom religion og stat blir det vanskelig å forsvare hvorfor det ikke kan brukes mer penger tilknyttet borgerrettighetene.

Mondale angriper Reagan på religion for å fremstå som kandidaten som innfrir mest på religion. Et eksempel på dette er når han angriper Reagan for å ha gitt militærstøtte til arabiske land.¹⁹⁶ Ifølge Mondale fører dette til at Israel må bruke mer av budsjettet sitt på forsvar, og dermed setter Reagan det israelske folk i en dårligere situasjon enn de eller ville vært i. Dette antyder Mondale at han vil rette opp i ved å sende mer penger og militær støtte til Israel. Her prøver han å fremstå som mer støttende for den jødiske befolkning og Israel enn hva Reagan er. I samme artikkel blir det påpekt at den israelske statsministeren, som møtte Mondale i sammenheng med utspillet, ikke gir noen spesiell støtte til Mondale. Den israelske statsministeren understreker at Mondales utspill betyr at dette er et tilfelle hvor av partipolitisk enighet i amerikansk politikk. En tidligere utgave av Chicago Tribune gir oss forklaringen.¹⁹⁷ Her står det at Reagans nylige utspill hvor han prøver å fremstå som mer kristenkonservativ kan føre til at jødiske velgere blir mer usikre på å stemme på han. Ved å love mer støtte til Israel har Mondale muligheten til å fremstå som kandidaten som er mer inkluderende, også for andre religioner. Mondales mål er å få større støtte av jødiske velgere enn hva Jimmy Carter fikk i forrige valgkamp mot Reagan.

Et eksempel på hvordan Mondale uttaler seg i denne debatten, kan vi se hos The Los Angeles Times den 4. september:

«Referring to Reagan's statement that religion and government are related, Mondale told the Wisconsin crowd that when he grew up, "we didn't need government to tell us that we believed in our God."»¹⁹⁸

I dette sitatet angriper Mondale Reagan på fire områder. For det første forteller han at man ikke trenger å fortelle eksplisitt at man tror på Gud. I hans øyne tror alle på Gud, men religion er

---

¹⁹⁵ New York Times, 3. september: 9.

¹⁹⁶ Chicago Tribune, 23. oktober: 23.

¹⁹⁷ Chicago Tribune, 6. September: 28.

¹⁹⁸ The Los Angeles Times, 4. september: 15.

personlig. For det andre sier han at når han var ung fortalte ikke myndighetene innbyggerne at de trodde på Gud. Her sier han at dette er en tradisjonell verdi fra da han var ung. Han prøver å vinne frem med argumentet sitt ved å bruke Reagans taktikk om å se tilbake på fortiden. Det tredje elementet her er at Mondale ikke ønsker at myndighetene skal ha noe med religion å gjøre. De skal være separert. Det fjerde er at Reagan selv er tilhenger av idéen om «small government», noe han bryter ved om myndighetene skal legge seg opp i religion.

Mondales argumenter har treffer hardt ettersom at Reagan ønsker å fremstå motsatt. Det er en effektiv angrepsrekke av Mondale. Dette forklarer hvorfor det er vanskelig for administrasjonen å drive en hard valgkamp på dette området. Den beste løsningen å unngå temaet, noe de klarer etter den tidlige valgkampen.

Reagans retorikk om tradisjonelle verdier har vært vanskelig å kartlegge i avisanalysen. Dette kan være at administrasjonen ikke ønsker store utspill rundt verdipolitikk. Forklaringen ligger i hva forskningen sier om administrasjonens verdipolitikk, og vi ser i praksis hva som skjer når Reagan kom med et sleivete utspill rundt forholdet mellom religion og stat. Tradisjonelle verdier blir indirekte fremmet av Reagan gjennom konservative utspill eller bilder på fortiden. Dette finnes det noen eksempler på.

New York Times skriver om en politisk reklame Reagan-kampanjen har sendt på tv. Der kritiserer Reagan at studenter ser på tv fremfor å studere.¹⁹⁹ Avisen fremstiller dette som en tapssak for Reagan, men her kan hensikten ha en motsatt effekt. Ved å skjefte på ungdommer for å se på tv, noe som var relativt moderne på denne tide, fremhever Reagan at han har konservative verdier. I reklamen vektlegger han at ungdom burde bruke denne tiden på å gjøre fornuftige ting, slik som å studere. Han snakker samtidig ungdom ned. De er senere nå enn tidligere. Det som for New York Times kan virke urimelig, vil nok for mange velgere forsterke deres inntrykk om at Reagan ikke liker endring og vil ha ting slik som det var før. Det at det er en TV-reklame gjør også at det er vanskeligere for Mondale og demokratene å svare på utspillet. Hadde det vært nevnt i en debatt ville Mondale kunnet svare på samme måte som han gjør når han angriper Reagan på forholdet mellom religion og stat.

---

¹⁹⁹ New York Times, 9. september: 32.

Reagan snakker også om verdier i forbigarten når han holder taler om andre temaer. Eksempelvis er familieverdier nevnt i talen hans fra Labour Day.²⁰⁰

6.5. Oppsummering

Analysen fra avisene tyder på at Reagan-administrasjonen får god dekning på mange av saksområdene som er viktige for dem. Den økonomiske agendaen har høy troverdighet blant befolkningen, og avisene skriver ofte om økonomiske spørsmål. Spesielt Mondales garanti om å øke skattene er noe administrasjonen tjener godt på. Reagan nekter ikke selv for en skatteøkning, men sier det er siste utvei. For Mondale er det et strakstiltak. Budsjettgrunnlovstillegget er en annen seiersak for Reagan, men denne saken klarer han ikke å løfte frem til forsiden på samme måte som skattenivået. Interessen for denne saken blant velgerne er vanskelig å spore i avisenes nyhetsdekning. Allikevel kan det ha vært med på å påvirke valgkampen i positiv favør for Reagan.

Utenriks, får også administrasjonen sine saker på agendaen. SDI er et felt hvor Mondale tenker at han kan angripe Reagan. Feilen til Mondale her er at han angriper gjennom den økonomiske politikken. Dette er et sterkt område for Reagan og derfor får aldri Mondale den effekten han ønsker. Mondale prøver også å si at Reagan ikke egentlig ønsker forhandlinger med Sovjet. Dette er en sak hvor Reagan kunne fått problemer, men blir reddet ved at han i løpet av valgkampen får til samtaler med Gromyko. Derfor sitter heller ikke dette argumentet på Reagan.

I verdipolitikken lykkes Reagan og Mondale litt varierende. Mondale får til gode angrep på Reagan når det gjelder Reagans syn på skillet mellom religion og stat. Reagan klarer aldri helt å forsvare utspillene sine på dette punktet, og står i fare for å miste ikke-kristne velgergrupper. Dette er en sak Reagan-administrasjonen ikke ønsker å ha i nyhetsbildet. De vet at Mondale er sterkere her. Likevel ikke dette den effekten Mondale håpet på. Når det gjelder tradisjonelle verdier klarer ikke Mondale å angripe Reagan. Dette er et vagt begrep som Reagan bruker litt som det passer seg. Velgerne har forskjellige oppfatninger om hva dette begreper dreier seg om, måten Reagan bruker nostalgi gir assosiasjoner til en fortid velgerne selv synes var bedre.

---

²⁰⁰ New York Times, 4. september: B8.

Tradisjonelle verdier og nostalgi blir brukt for å symbolisere motstand mot forandring.

Selvfølgelig med unntak av Reagan sine forslag til forandring.

Meningsmålingene viser at Mondale aldri får noen reell mulighet mot Reagan i valgkampen. Han gjør det dårlig fra starten og stilingen hans bedrer seg ikke. Han prøver å endre valgkampstrategier. Dette ender med at han blir kritisert av sine egne partifeller for de ulike valgene han tar. Reagan, derimot, seiler på en bølge full av optimisme og gode målinger. Hans strategi er å nevne Mondale minst mulig, samtidig som han sprer mest mulig optimisme om fremtiden. Dette pluss at han får sine saker på agendaen i valgkampen gjør at Mondale aldri tok innpå Reagan. Valgkampen 1984 ble dominert av Reagan fordi han fikk satt sine saker på agendaen. Mondales angrep bet seg ikke fast. Derfor ble Mondale plassert på siden av valgkampen og var opptatt med interne hindringer i egen kampanje.

7. Konklusjon

Offentligheten så gunstig på Reagan gjennom valgkampen. Avisene rapporterte i tråd med hva Reagan ønsket. Dette kan best forklares ved hjelp av de tre delspørsmålene før en liten oppsummering av problemstillingen.

1) Hva er administrasjonens politikk og hvordan ble den utført?

Administrasjonens fokusområder er økonomi og utenrikspolitikk. Disse er godt dekt av avisene under valgkampen. Reagan var for nye politiske regimer innenfor både økonomi- og utenrikspolitikk. Her implementerte administrasjonen mye politikk i løpet av de fire første årene, men oppnådde ikke like mye suksess innenfor utenrikspolitikken som de gjorde i den økonomiske politikken. Resultatene av Reagans utenrikspolitikk ble ikke tydelige før etter valgkampen i 1984. I tillegg til disse områdene fokuserer media på et område administrasjonen ikke pratet mye om, nemlig verdipolitikk. Administrasjonens verdipolitikk var ikke vist frem like godt fordi her var det svakheter ved å vise politikken eksplisitt. Denne politikken handlet mer om signaler og retorikk for å skaffe flere velgere. Forskningen sier oss at den økonomiske politikken, som administrasjonen så på som positiv i etterkant er feilslått. Det er ikke akseptert i forskermiljøet at dette var vellykket for økonomien, allikevel er det det som var oppfattelsen blant allmenheten på den tiden. Innenfor utenrikspolitikk og verdipolitikk oppnådde administrasjonen i større grad sine mål.

2) Hva rapporterer avisene om Reagans politikk i valgkampen?

Reagan ønsket å fokusere på sine sterke saksområder i valgkampen. Her ble økonomi sett på som det desidert sterkeste området. Avisenes rapportering er i stor grad preget av at Reagan prøver å blande inn økonomi i andre saksfelt. Dette passer godt med Reagans politiske plattform hvor økonomi går igjennom i alt. Den økonomiske politikken blir av media sett på som troverdig, og dette inntrykket sprer avisene til velgerne. Mondale klarer ikke å angripe Reagan på området og når økonomi blir blandet inn med andre saksfelt sliter Mondale også med dem. Når Mondale påstår at Reagan planlegger å heve skattene svarer Reagan imot, og gjennom avisene vises det lite tillit til Mondale har rett. Det foreslåtte grunnlovstillegget som skal gjøre det ulovlig å ikke balansere budsjettet er en viktig sak for Reagan. Denne saken er ikke interessant for velgerne, og avisene skriver lite om det.

Innenfor utenrikspolitikken har ikke Reagan fått til noen seier for de store sakene sine. Allikevel blir dette oppfattet som troverdig blant velgerne. Noe av grunnen kan være at SDI og forsvarsbudsjettet handler om økonomi, men dette var et område hvor Reagan var regnet som svak. At avisene ikke sterkt kritiserer Reagan på dette området kan ha med at Reagan får arrangert et møte med Sovjet midt i valgkampen. Det var en utvikling i utenrikspolitikken og viste at Reagans harde politikk kunne føre til resultater. SDI er en del av rammene for den harde utenrikspolitikken og blir av Reagan brukt som et ledd for å presse Sovjet. At Sovjet kommer til samtalene betyr at SDI selv om det ikke fungerer i praksis, fungerer som et konsept.

Verdipolitikken til Reagan er subtil i avisene. Dette er området hvor administrasjonen selv regner seg som svakest. Her er det noen ting som ikke kan sies høyt, slik som konsekvensene av at staten blir mindre. Dette går utover de svake i samfunnet. Istedenfor å si det legger Reagan vekt på verdier som frihet, og nostalgi. Han hintet om at han ønsker å ta velgerne tilbake til fortiden. Fortiden er fylt av lovnader og løfter som er individuelle. Jo vagere Reagan er på dette området jo flere velgere kan han overbevise. Det er her Mondale gjør sitt sterkeste angrep, ved å kritisere Reagan for hans tanker om skillet mellom stat og religion.

3) Var den politiske dagsordenen i valgkampen gunstig for Reagan?

Sett under ett var den politiske dagsordenen gunstig for Reagan. Hans sterkeste saksområde, økonomi, sto sentralt gjennom hele valgkampen og avisene gjentok budskapet han ønsket å formidle. Utenrikspolitisk kunne Reagan vært svakere, men her er det årsaker utenfor Reagans kontroll som allikevel gjør dette til et gunstig punkt på dagsordenen. Uten de sovjetiske møtene kunne dette slått uheldig ut, og dagsordenen kunne lent mer i favør av Mondale. Verdipolitikk er det minst gunstige punktet på dagsordenen. Det er her Reagan har mest problemer med å forsvare seg. Samtidig hjelper avisene Reagan ved at de gjentar segmenter fra talene hans hvor han snakker om fortiden eller verdiene sine. Det var ingen områder hvor Reagan var veldig svak, og det er tydelig at han dominerte den politiske dagsordenen. Dette kommer også frem ved å se på meningsmålingene og strategiene til kandidatene gjennom perioden.

Problemstilling: Var avisenes dekning av Reagan-administrasjonens valgkamp i tråd med administrasjonens eget ønske?

Andersons taktikk om å fokusere på et og et saksområde av gangen hadde en positiv effekt på administrasjonen. Det betydde at økonomi sto veldig sentralt i Reagans første periode som

president. Her oppnår Reagan en høy grad av troverdighet. I valgkampen 1984 er dette det største punktet på dagsordenen. De andre saksområdene er også forbundet med økonomi og dette bidrar til at Reagan får høy troverdighet også innenfor disse områdene. Som vist gjennom delspørsmålene var Reagans politikk og avisenes fokus i samsvar med hverandre. Å få opp sinne fokussaker i valgkampen er etter ønske til administrasjonen. Den ene saken som fikk mye spalteplass og hvor Reagan hadde lav troverdighet var ikke nok til at Mondale kunne nærme seg Reagans popularitet.

Det er flere områder som oppgaven har vært inne på som trenger videre forskning. Folkets oppfatning av avisene kommer ikke til syne i denne oppgaven. Oppgaven måler egentlig ikke i hvilken grad velgerne og samfunnet er enige med Reagan. Det er fortsatt mange av datidens velgere som er i live. Det ville være interessant å se på hvorfor de stemte som de gjorde, og høre deres egne perspektiver på hva som sto i avisene. Hadde befolkningen et mer positivt bilde av Reagan enn avisene, i så fall hvor kommer dette inntrykket fra? Oppgaven har heller ikke sett på hvordan andre medier rapporterte om valget. Radioer og TV-er rapporterte også mye om valgkampen. Er disse i samsvar med hva avisene rapporterte? I hvilken grad kontrollerte TV og radio dagsordenen sammenlignet med avisene?

I innledningen nevnes det at Donald Trump ofte blir sammenlignet med Reagan. De blir begge sett på som kontroversielle, men avisene fra valgkampen i 1984 sier noe annet. Reagan er ikke veldig kontroversiell. Han vinner med god margin og selv de demokratiske avisene rapporterer mye positivt om han. Nåtidens bilde som ble illustrert i innledningen er dermed feilaktig. Er det slik at bildet av Trump også er feilaktig? For å finne ut av dette kunne en tilsvarende analyse blitt gjort av medienes, spesielt avisenes, dekning av Trump sin valgkamp i 2016, for deretter å sammenligne det med Reagans forhold til media. Det virker som at sammenligne med Trump ikke er rettferdig mot Reagan og setter han i et feilaktig dårlig lys. I motsetning til George Orwells dystre illustrasjon av fremtiden i 1984, farger avisene Reagans valgkamp i optimisme, håp og troen på fremtiden.

Reagan: President, skuespiller og avisenes mann

8. Litteratur og kilder

8.1. Kilder

- Aalberg, T. (2010). *Tidsskrift for samfunnsforskning*. Mektige meningsmålinger? Journalister og politikeres oppfatning av meningsmålingers troverdighet og innflytelse. Side 445-459.
<https://doi.org/10.18261/ISSN1504-291X-2010-03-05>
- Cooper, J. (2016). *Journal of Transatlantic Studies*. From Reykjavik to Fulton: Reagan, Thatcher, and the ending of the Cold War. Side 383-400.
- Doyle, S. (2018). *The International History Review*. Preserving the Global Nuclear Order: The Tridents Agreements and the Arms Control Debate, 1977-1982. Side 1174-1190.
- Feulner, E.J. & Moore, S. (2015). *National Review*. Reagan's Supply-Side Genius. Side 22-23. New York.
- Heinemann, I. (2019). *Journal of modern European history*. Abortion and adoption as two poles of reproductive decision-making in the United States during the 1980s. Side 280-296.
- Hoover Institution. *Martin Anderson*. Lastet ned 3/5-2022. Hentet fra:
<https://www.hoover.org/profiles/martin-anderson-0>
- Jones, M.M. (2015). *The Milibank quarterly*. Creating a Science of Homelessness During the Reagan Era. Side 139-178.
- Laffer, A. (2004). The Laffer Curve: Past, Present and Future. *The Heritage Foundation*. Hentet fra: <https://www.heritage.org/taxes/report/the-laffer-curve-past-present-and-future>.
- Morgan, J. (2021). *Globalizations* (vol. 18/2). A critique of the Laffer theorem's macro-narrative consequences for corporate tax avoidance from a Global Wealth Chain perspective.
- Ndubuizu, R.N. (2019). *Du Bois Review*. Reagan's Austerity Bureaucrats. Examining the Racial and Gender Bias of Ronald Reagan's Housing Vouchers. Side 535-554.
- Patenaude, W. (2019). *The American journal for economics and sociology* (78/3). Modern American Populism: Analyzing the Economics Behind the "Silent Majority," the Tea Party, and Trumpism. Side 787-834.

Roberts, P.C. (1988). *Public interest* (93). "Supply-side" economics – theory and results. Side 16-36.

White, H. (1984). *History and Theory* (vol 23/1). The Question of Narrative in Contemporary Historical Theory. Wiley for Wesleyan University.

Waldahl, R & Beyer, A. (2008). Internasjonal politikk. (Vol. 66, 2-03). *Meningsmålinger og valgkamp i USA*. 435-450.

8.2. Litteratur

Anderson, M. (1990). *Revolution: The Reagan Legacy*. Hoover Press.

Crouse, E.R. (2013). *The Cross and Reaganomics: Conservative Christians Defending Ronald Reagan*. Lexington Books.

Dybvig, D.D., Dybvig, M. og Wyller, T. (2019). *Tanke og handling. Filosofi, vitenskap og samfunn*. Fagbokforlaget.

Edsall, T.B. (1992). *Chain Reaction: The Impact of Race, Rights, and Taxes on American Politics*. W. W. Norton & Company.

Melve, L. & Ryymin, T. (2018). *Historikerens arbeidsmetoder*. Universitetsforlaget.

Petersen, T.T. (2015). *Anglo-American Policy towards the Persian Gulf, 1978-1985*. Sussex Academic Press.

Reagan, R. (1990). *An American Life*. Simon & Schuster.

Stempel, G.H. & Windhauser, J.W. (1991). *The Media in the 1984 and 1985 presidential campaigns*. Greenwood Press.

Treharne, S.A. (2015). *Reagan and Thatcher's Special Relationship: Latin America and Anglo-American Relations*. Edinburgh University Press.

Wills. G. (1987). *Ragan's America: Innocents at Home*. Penguin Books.

Thomas Norsted Karlsen

8.3. Arkivmateriale

New York Times 1. september, alle utgaver fra 3. september – 6. november 1984.

Chicago Tribune alle utgaver alle utgaver fra 3. september – 6. november 1984.

The Dallas Morning News alle utgaver fra 3. september – 6. november 1984.

The Los Angeles Times alle utgaver fra 3. september – 6. november 1984.

The Baltimore Sun alle utgaver fra 3. september – 6. november 1984.

